

AVE MARIA

Junij 1928.

20. letnik.

Manager:
Rev. Blanko Kavčič.
P. O. Box 443,
Lemont, Ill.
Phone Lemont 100-J2

"AVE MARIA"

Issued every month by
THE FRANCISCAN FATHERS
P. O. Box 443,
Lemont, Illinois.

Editor:
Rev. Salezij Glavnik,
P. O. Box 443.
Lemont, Ill.

In the interest of the Order of St. Francis.

Subscription Price \$3.00 per annum.

Entered as second-class matter August 20, 1925, at the post office at Lemont, Ill., under the Act of March 3, 1879. Acceptance or mailing at the special rate of postage provided for in Section 1103. Act of October 3, 1917, authorized on August 29, 1925.

Z dovoljenjem in odobrenjem prečastitega predstojništva.

Dva najbližja shoda pri Mariji Pomagaj v Lemontu.

Dne 17. junija bo prvič pohitelo semkaj društvo sv. Mohorja od sv. Štefana v Chicagi. Rojaki od blizu in daleč prisrčno vabljeni!

V nedeljo, dne 1. julija, bomo slovesno praznovali obletnico kronanja lemontske Matere božje. Častivci Marijini, pridite v obilnem številu!

Iz Upravištva.

Romarjem in drugim Slovencem po širni Ameriki naznanjamo, da imamo v zalogi različne molitvenike, rožne vence, svetinjice, kipe in razne znake. Lemontski samostan je dal naročiti tudi zelo lepe razglednice in te razglednice Vam pošljemo na dom, ako jih želite. Prav po ceni so, dasiravno so nekaj izrednega. So peterobarvne in na izbiro so Vam štiri različne vrste: Samostan od spredaj, Cerkev od znotraj, Romarski dom, Pogled na jezero ob shodu. — Naročite jih, dokler so še v zalogi! Razveselili se jih boste, ko jih boste videli.

Izmed knjig zlasti priporočamo: **Sv. pismo nove zaveze**; **Apostolski molitvenik**, v katerem se nahajajo prelepe vzhodne obhajilne molitve; **Zvezde in cvetice**, kjer boš našel marsikaj, kar ti bo povzdignilo srce k Bogu; **Žena z zaprtimi očmi**, krasen roman služkinje-plemkinje.

Pri nas zamorete naročiti tudi **dr. Kernovo knjigo English-Slovene Reader**.

Priporočilo za koledar 1. 1929.

Zopet je prišel čas, da moramo misliti na koledar. Vsled tega se obračamo s prošnjo na vse sotrudnike in zastopnike. Od sotrudnikov pričakujemo prispevkov v člankih in zanimivih povestih. Nekaj stvari smo že prejeli, toda potrebujemo še več. Častite gospode duhovnike in zastopnike prosimo, naj nam pošljejo **vsaj do konca julija** poročilo iz naselbine, v kateri delujejo. Pošljite tudi fotografije in slike, da bo koledar tem bolj zanimiv in ga boste tem bolj veseli. Upamo, da nam boste pomagali kriti stroške, ki bodo nastali, ako bomo delali "cute".

Zlasti naše zastopnike pa prosimo, da bi nam nabrali čim več oglasov za koledar. Naj jim grede na roko trgovci in podjetniki in tudi slovenska društva. V koledarju bo vaš oglas zadobil trajno vrednost in poznejši rodovi bodo iz oglasov sklepali, koliko rojakov in koliko društev je bilo ob tem času v tej ali oni slovenski naselbini. Kadar pomišljate, bi li dali oglas v koledar, vzemite tudi to-le vpoštev!

Vsem sodelavcem pri koledarju se že vnaprej zahvaljujemo za naklonjenost, požrtvovalnost in trud!

Pismo našega prečastitega vrhovnega predstojnika.

Nedavno je prejel naš preč. p. prov. komisar pismo od vrhovnega predstojnika v Rimu, generala frančiškanskega reda, Most Rev. Bonaventure Marranija. Velika zadeva je izražena v pismu, zadeva vseh tretjerednikov in prijateljev frančiškanskega reda. Kakor že veste iz oktobrske številke Ave Marije l. 1926 se nahaja v Rimu mednarodni kolegij sv. Antona, kjer se šolajo sinovi sv. Frančiška iz vseh delov sveta. Ta kolegij je postal daleč premajhen in zato so nameravali zgraditi novega, dokaj večjega. Ker bi pa to stalo preveliko svoto, zato so sedaj sklenili, da bodo kolegiju odstopili v uporabo poslopje, kjer stanuje vrhovno vodstvo frančiškanskega reda. Seveda potrebuje potem vrhovno vodstvo (generalna kurija) novega stanovanja in vsled tega se obrača vrhovni frančiškanski predstojnik s prošnjo za pomoč. Tako-le se glasi njegovo pismo:

Prečastiti in dragi o. komisar:—

Dovolite, da Vam predložim v prijazno razmotritev prevažno zadevo v korist vrhovnega vodstva reda in mednarodnega kolegija sv. Antona v Rimu.

Mednarodni kolegij je povsem premajhen za naše sedanje potrebe. To smo videli zlasti sedaj, ko smo vpeljali nov tečaj študij za one dijake, ki se pripravljajo na misijone; radi pomanjkanja prostora ni bilo mogoče sprejeti vseh dijakov, ki so se priglasili.

Mislili smo poprej začeti z zidavo novega kolegija. Pri eni izmed zadnjih sej pa je vrhovno vodstvo sklenilo, da se na zemljišču poleg mednarodnega kolegija sezida poseben samostan za generalno kurijo reda in se tako celotni kolegij, v katerem se je dosedaj nahajalo tudi vrhovno vodstvo reda, uporabi za dijake raznih strok in tečajev. V sedanjih razmerah je tak načrt ne samo najcenejši in najprikladnejši, temveč tudi neobhodno potreben.

Tako iz stališča generalne kurije, kakor iz stališča kolegija je važno, da so vrhovni uradniki celega reda s svojimi tajniki in pomočniki popolnoma ločeni od kolegija in da nimajo nobenega stika z dijaki.

Največja naša težkoča pa je v tem, kako dobiti potrebna sredstva za zidanje novega samostana. Ker so že izdatki za mednarodni kolegij zelo veliki, smo prisiljeni drugod iskati pomoči.

Zanašajoč se na veliko dobrodelnost in na znano velikodušnost naših ljubljenih bratov in sester v Ameriki, se vrhovni poglavar reda z najnujnejšim klicem obrača do vseh dobrih tretjerednikov in do vseh prijateljev reda. Trdno namreč upa, da se bodo dobili potrebni denarni prispevki zlasti še na goreča priporočila prečastiti patrov provincijalov in komisarjev ter voditeljev III. reda. Vsi velikodušni darovi bodo ostali kot trajni pomnik ljubezni in spoštovanja do serafinskega reda in do naslednika našega sv. očeta Frančiška.

Prosim, sporočite ta naš klic vsem dragim tretjerednikom in prijateljem reda in potrudite se, vneti jih k blagohotnemu sodelovanju. Za vse dobrotnike se bo vsak dan darovala ena sv. maša v kolegiju, izredni darovavci pa dobe lepo diplomu, s katero postanejo deležni vseh dobrih del celega frančiškanskega reda.

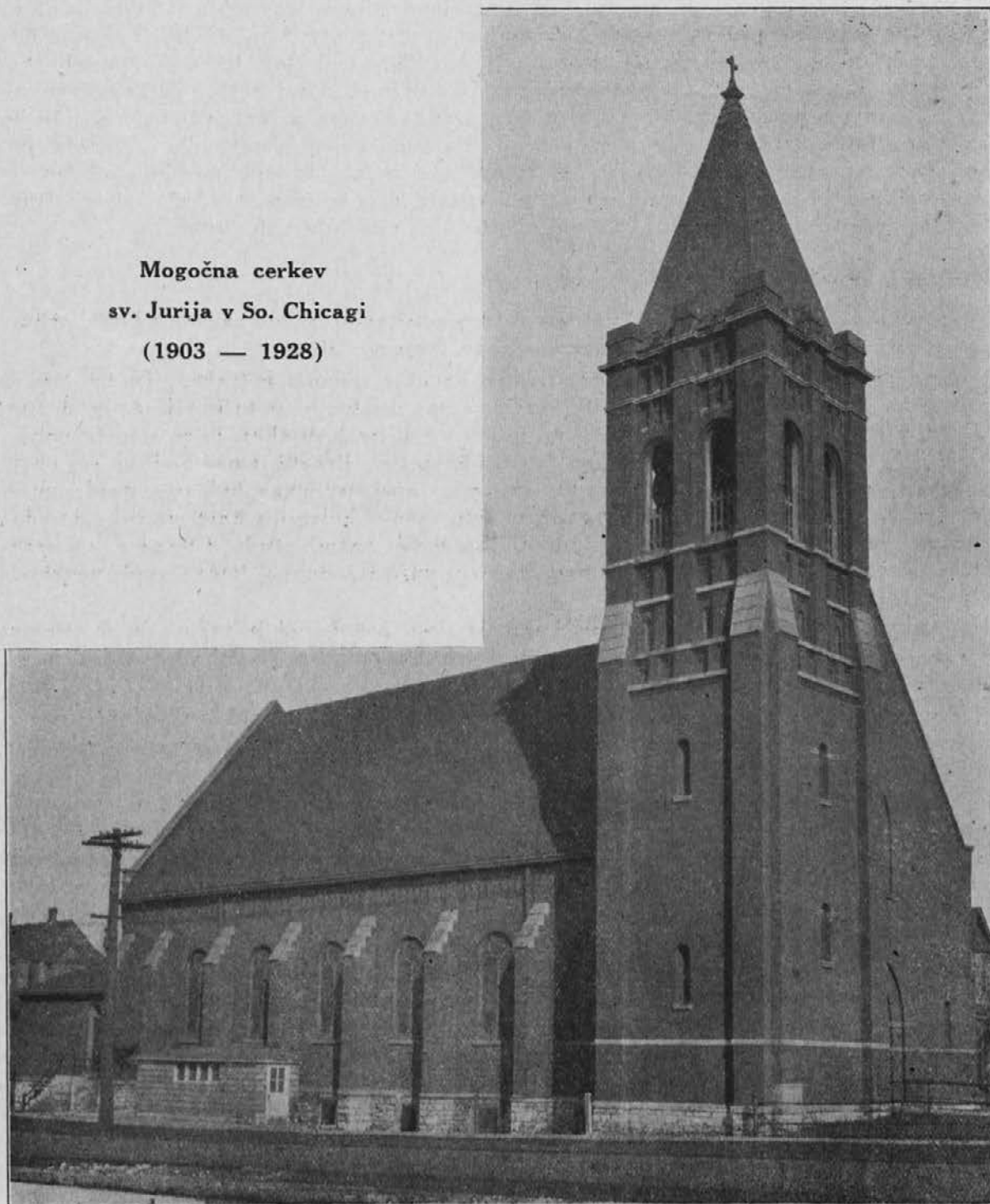
Pričakujoč hitrega odziva in iskrenega sodelovanja pri velikem delu, podeljujem vsem sinovom našega sv. Frančiška serafinski blagoslov.

Ves Vaš v našem skupnem očetu sv. Frančišku:

FR. BONAVENTURA MARRANI, O. F.M.,
generalni minister.

Darove sprejema Uprava Ave Marije, Box 443, Lemont, Ill. Objavili jih bomo v listu in odposlali na pristojno mesto.

**Mogočna cerkev
sv. Jurija v So. Chicagi
(1903 — 1928)**

"AVE MARIA"

je glasnik katoliškega življenja slovenskim izseljencem v Ameriki in porok zvestobe Kat. Cerkvi.

Naročniki so deležni vseh duhovnih dobrot in milosti frančiškanskega Komisarijata.—
Naročnina \$3.00, z u n a j
Združenih držav \$3.50.

Junij 1928.

Izdajajo slov. frančiškani v Ameriki.

20. Letnik.

Odlomki iz zgodovine slov. naselbin v Ameriki.

Par vrstic bomo omenili kot uvod, preden začnemo z Odlomki. Povdarili bi radi, da se je zadnje čase začela narodna zavest zelo probujati po raznih slovenskih naselbinah. V to je zraven drugih veliko pripomogel operni pevec iz Ljubljane, Mr. Anton Šubelj, ki hodi od naselbine do naselbine in prireja koncerte slovenskih pesmi. Da, slovenska pešem sega do srca in je gotovo najuspešnejši budnik narodne zavesti, zato umetnika Šublja prav pristrčno pozdravljamo na ameriških tleh. Ravno tako pristrčno pozdravljamo tudi drugega budnika narodne zavesti, profesorja dr. Šarabona. Med tem ko Mr. Šubelj s pesmijo vžiga v srcih ljubezen do slovenstva, hoče prof. Šarabon s predavanji in s slikami oživeti v nas spomine na prelepo domovino onkraj morja in nas tako rešiti pred prezgodnjim narodnim potopom. Slovenci v Ameriki, spoznajta ta svoj dan in ne bodite več zaspani! Žrtvujte vsaj sedaj nekoliko moči narodu in svojemu jeziku!

Usoda ameriških Slovencev je, žalibog, že napisana. Jedrnatno in stvarno je o tem povedal svoje misli Dr. P. Hugo Bren, O. F. M. v ljubljanskem "Času". Isto so prisiljeni priznati tudi naši načelni nasprotniki. Zatorej rešimo z združenimi močmi to, kar se še rešiti da!

III. Župnija sv. Jurija v So. Chicagi.

Razni vzroki so nas nagnili, da smo spremenili svoj prvotni načrt. Spočetka smo nameravali pisati odlomke iz zgodovine cele chicaške naselbine. Ker pa ravno v tem času praznujejo vse tri slovanske župnije v Chicagi svoje jubileje, zato bomo posvetili tem jubilejem posebno pozornost. Najprej bomo vzeli župnijo sv. Jurija v So. Chicagi. Pri sv. Štefanu bodo slovesno proslavili svoj tridesetletni jubilej meseca septembra, zato bo Ave Maria tedaj pisala o sv. Štefanu v Chicagi. Enkrat, prej ali slej, bomo posvetili pozornost tudi slovenski župniji v Waukeganu-North Chicagi. Tako bodo vse tri chicaške župnije prišle na vrsto.

Preden začnemo pisati Odlomke iz zgodovine slovenske southchicaške župnije sv. Jurija, moramo omeniti, da smo poleg že prej navedenih del uporabljali zlasti Rev. F. S. Šušteršičevo knjigo: Poduk Ro-

jakom Slovincem (Joliet, 1903), in Zapisnik farnih sej, ki nam ga je odstopil kot vir v uporabo sedanji župnik v So. Chicagi, Rev. Benvenut Winkler, O.F.M. Naj sledijo na kratko glavni dogodki iz župnije sv. Jurija, pred vsem kot spomin na praznovanje srebrnega jubileja v tem mesecu!

Prve uspešne priprave za novo župnijo (v letih 1900-2) je vodil Rev. John Plevnik, takratni župnik pri sv. Štefanu. Leta 1902 so priprave v toliko dozorele, da so verniki prosili nadškofa chicaškega, naj jim pošlje Rev. Johna Kranjca za župnika in naj ga odpokliče iz Pittsburgha, Pa. Rev. J. Kranjec je bil res odpoklican in februarja 1903 jim je brzojavno naznanil, da je imenovan za njihovega župnika in da pride med nje 23. ali 24. februarja. Prišel je 23. februarja in Southchicažani so ga nad vse slovesno sprejeli. Rev. Kranjec je zatem nekaj mesecev oskrboval tudi župnijo pri sv. Štefanu, meseca majnika 1903 pa se je za stalno naselil v So. Chicagi. Organiziral je slovensko-hrvatsko faro in **začel v ta namen graditi cerkev dne 26. junija 1903.** Farani sami so izkopali fundament za 128 čevljev dolgo in 48 čevljev široko cerkev. Dne 2. avgusta istega leta je slovesno blagoslovil vogelni kamen takratni pomožni škof chicaški, Rt. Rev. Muldoon. 6. decembra je bila prvič sv. maša v novi cerkvi. V januarju 1904 so bili blagoslovljeni 3 novi zvonovi, ki so jih kupili slovensko-hrvatski fantje. Najslavnejši dan za southchicaško naselbino pa je bil dan blagoslovitve njihove nove, mogočne cerkve. Blagoslovil jim jo je ob številni asistenci isti pomožni škof chicaški, slavnostni govor v slovenskem jeziku pa je imel Rev. F. Šušteršič iz Joliet. Mnogo sosednjih društev je prišlo ta dan v So. Chicago in vsa ta društva so priredila velikemu dnevu na čast veselo zabavo.

Slovenci in Hrvatje so tako imeli lepo in prostor-

no cerkev. Manjkale so še orglje. Te jim je kupil sam lastnik jeklarne Carnegie, pri katerem je delalo tedaj največ Slovanov. Dal je zanje 3000 dolarjev.

Že januarja 1905 je Rev. J. Kranjec od škofijstva dobil dovoljenje, da zgradi župnišče in šolo. Župnišče je zgradil, šole pa še sedaj nimajo. Kakor poroča Rev. Trunk, je stalo župnišče s cerkvijo vred okrog 30.000 dolarjev. Pred svojim odhodom v Joliet je Rev. Kranjec odplačal 8000 dolarjev dolga, drugo je ostalo nasledniku, Rev. A. Krašovcu, ko je l. 1912 prišel semkaj.

Rev. A. M. Kraschowitz (tako se je sam podpisal) je vodil župnijo sv. Jurija sedem let. Upeljal je poleg slovenske tudi angleško pridigo. Pod njim se je zopet načelo vprašanje glede šole, vendar niso začeli z gradnjo. Menda so postali nekoliko malo-dušni, ker so se bili v tem času od njih ločili Hrvatje in ustanovili lastno faro. Kdaj se je to zgodilo, nismo mogli dognati iz farnega zapisnika. Pač pa stoji v koledarju Ave Marije iz l. 1920, da je Rev. Krašovec umrl l. 1919, isti dan, kakor njegov hrvatski sosed, Rev. M. Canić. Torej sta bili tedaj že obe župniji ločeni.

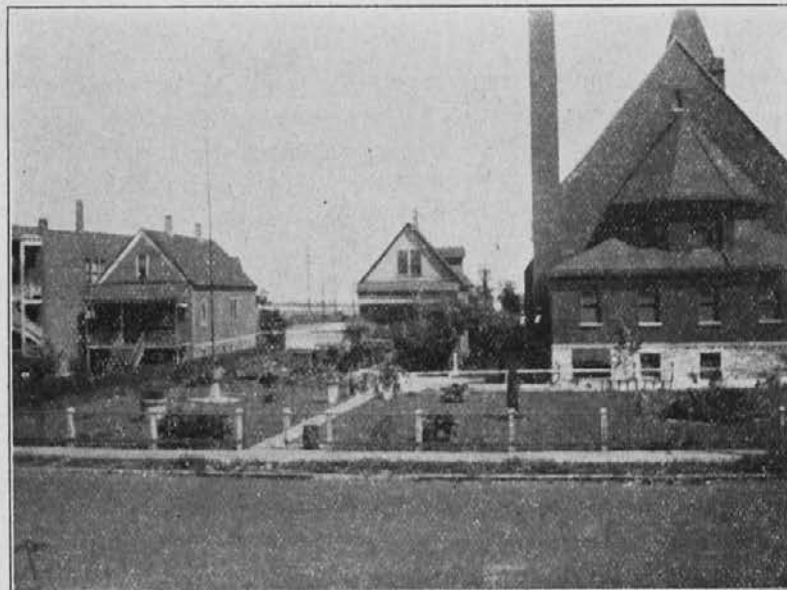
Za Rev. Krašovcem je sprejel southchicaško župnijo Rev. John Plaznik. Popraviti je dal zakristijo in narediti veliki oltar, nato pa se je še isto leto radi boleznii odpovedal župniji. Na njegovo mesto je bil imenovan Rev. A. Sojar. Toda tudi ta ni ostal dolgo tukaj in za njim je prišel zopet Rev. Plaznik. Vodil je župnijo do 20. junija 1922 in se ponovno odpovedal. Tedaj je nadškof chicaški ponudil župnijo slovenskim frančiškanom. Nekaj časa jo je oskrboval Rev. Benvenut Winkler, O.F.M., od sv. Štefana, brat Viktorijan pa je bil nastavljen za oskrbnika in varuha med tednom. Ker pa je to bilo

**Rev. Benvenut Winkler, O.F.M.,
sedanji župnik southchikaški.**

pretežavno, se je Rev. B. Winkler kmalu za stalno preselil k sv. Juriju.

Novi župnik se je z navdušenjem lotil dela za napredek župnije. Najprej je dal zelo okusno preslikati cerkev. To delo je izvršil slovenski slikar Mr. A. Gosar. Zatem je dal izkopati prostor pod cerkvijo in iz njega narediti lepo dvorano za društvene in cerkvene prireditve. Malo pred evharističnim kongresom l. 1926 je popravil in povečal župnišče. Zadaj za cerkvijo in za župniščem se razprostira vrt, s katerim ima posebno veselje brat Kandid, ki streže g. župniku. Nekaj časa je pomagal P. Benvenuto pri župnijskih poslih Rev. Blanko Kavčič, sedanji vodja v Upravi Ave Marije.

Župnišče z vrtom

**pri sv. Juriju
v So. Chicagi.**

Ravnokar se Southchicažani pripravljajo, da kolikor mogoče slovesno proslavijo svojo petindvajsetletnico. Pripravljajo se cerkvena in podporna društva skupaj s pevskim društvom "Zarja". Cerkevna društva so ta-le: društvo za može in fante Najsv. Imena, oltarno materino društvo, društvo kat. borštinaric in društvo za dekleta sv. Terezije Deteta Jezusa. Izmed podpornih društev moramo omeniti: Viteze sv. Florijana št. 44 K.S.K.J., ki so pred kratkim praznovali 35letnico ustanovitve in štejejo z mladinskim oddelkom 338 članov; Viteze sv. Jurija J.S. K.J.; žensko društvo "Marija Čistega Spočetja št. 80 K.S.K.J. z 249 članicami, društvo sv. Neže št. 206 K.S.K.J., in samostojno društvo "Sloga". Zraven tega še uspevajo razni klubi, politični in dramatični, Bunco Club, Booster Club, Athletic Girls.

Prav zadnje čase tudi vedno bolj raste med žup-

ljani sv. Jurija zanimanje za farno šolo. Imajo že sklad v ta namen. Ob srebrnem jubileju ga bodo gotovo še povečali, tako da se bo potem kmalu dvignila šola s sestersko hišo in ne bo treba hoditi več tjakaj č. sestri M. Liji na pomoč iz Lemonta.

Preden končamo Odlomke iz zgodovine southchicaške slovenske župnije, moramo še pohvalno omeniti, da so Southchicažani prvi izmed bližnjih slovenskih fara, ki so se zaobljubili, da pridejo vsako leto skupno semkaj k lemontski Mariji Pomagaj. Določili so si v ta namen nedeljo po Vnebovzetju Marijinem. Naj se razvija in naj procvita župnija sv. Jurija, to ji iz dna srca kličemo ob njenem srebrnem jubileju! Preč. g. župniku pa želimo, da bi jo še dolgo časa vodil, ko se bo poživljen in pokrepčan vrnil iz obiska v starem kraju.

Govor o kolektah.

Po sv. Leonu.

"Mnogi izreki sv. pisma nam jasno pričajo o za-
služnosti dobrih del miloščine. Gotovo vsakdo iz-
med nas rad pomaga trpečemu bližnjemu. Zato pa,
predragi, hitro in brez obotavljanja dajmo milošči-
no, da nam je všteto v dobro delo. Nalaga zaklade
v nebesih, kdor v Kristusu nasičuje lačne. Spoznaj
torej, da je miloščina izraz božje volje. Bog ti je
dodelil več premoženja, da prihiš revežu na po-
moč. Njemu pomagaj iz stiske, sebi pa izbriš
mnogo grehov. Kako čudovita je vendar božja Pre-
vidnost in Njega dobrot. Dejanje enega koristi
dvema.

Prihodnja nedelja je dan kolekte. Nežno vas
opominjamo, dragi poslušavci, da se spomnite trpe-
čih in vas samih. Pomagajte, kolikor je v vaši moči.
V ubogih glejte Jezusa, ki nam tako nalaga ljube-
zen do bližnjega. Njega samega s tem oblačimo,

prenočujemo in hranimo. Tako nam priča Kristus,
naš Gospod, ki z Očetom in sv. Duhom kraljuje od
vekomaj do vekomaj. Amen."

V pojasnilo: Take kratke govore o kolektah je imel
veliki papež Leo († okrog 460) koncem meseca ju-
nija odnosno začetkom julija vsakega leta. Te ko-
lekte je vpeljal Leo zoper paganski praznik, ki je
bil na čast Apolonu. Okrog julija so paganski Rim-
ljani praznovali priljubljene takozvane "apolinar-
ske igre" (ludi Apollinares). Bile so vpeljane v
drugi punski vojni po strašnem porazu Rimljanov pri
Kanah (216). Da bi Rimljani obvarovali svojo dr-
žavo pretečih nevarnosti, so posvetili 5. do 12. julija
vsakega leta Apolonu in obenem vpeljali razne slo-
vesnosti. Pozneje so te slovesnosti postale razbrz-
dane. Papež Leo je upostavil zoper to "dan kolekt".

—Rev. Pavel Podbregar.

Nenavadno izdajstvo.

(Zgodovinski dogodek.)

ODDALJENEM kotu južne Francoske je stala leta 1793 siromašna vas, ki je štela kakih 40 s slamo kritih koč. Župnik, kateriga so njegovi predstojniki poslali takoj po mašniškem posvečenju v to siromašno občino za dušnega pastirja, je s svojimi župljani z veseljem delil njihovo siromaštvo. Akoravno sam siromašen do skrajnosti, je svojim župljanom rad pomagal ne samo s svetom, ampak tudi dejanski, ako je le mogel. Petdeset let je že župnikoval med njimi, a še vedno je bil neutrudljiv in požrtvovalen do skrajnosti. To njegovo požrtvovalnost in zvestobo so pa njegove ovčice bogato plačevale s spoštovanjem in ljubeznijo. Predstojniki so mu že večkrat ponujali boljšo župnijo, a on je ponudbo vselej odklonil, ker se je bal, da bi potem njegove ljubljene ovčice ostale sirote. Tako je bil

žile in se zavezale braniti jih proti nasilju, ako bi bilo potrebno tudi z orožjem v roki. Odpor se je polagoma organiziral in se širil vedno dalje. Revolucijonarni svet, ki je bil o tem dobro poučen, je poslal v vse ogrožene kraje z obširnimi pooblastili oborožene komisarje z vojaštvom. En tak komisar je prišel tudi v glavno mesto dotičnega okrožja.

Bil je, kakor vsi njegovi sodrugi, poslušno orodje vlade in zelo okruten. Komaj je prišel, je takoj začel z veliko gorečnostjo preganjati uporne župnike in jih loviti; na glave tistih, ki jih ni mogla doseči njegova roka, je pa razpisal velike nagrade.

Tudi našega župnika je zadela usoda njegovih sobratov. Nekega večera so prinesli njegovi prijatelji v vas vest, da pride drugega dne v vas vladni reprezentant z vojaštvom, da ujame in odpelje župnika. Takoj se zberejo občinski možje k posveto-

Rev. John Plaznik

na lemontskem jezeru.

in ostal oče svojih priprostih in siromašnih, pa hvalnih otrok.

Ko je izbruhnila francoska revolucija, je morala tudi ta odljudna vasica občutiti njene žalostne posledice. Nekega dne je dobil župnik iz bližnjega mesta povelje, da mora tudi on podpisati takoimenovano državno prisego, ali pa pustiti svojo službo in zapustiti vas.

Ubogi župnik je pa v svoji osamljeni vasi ostal tako priprost, da spočetka niti vedel ni, kaj zahtevajo od njega. Kakor hitro je pa zvedel, da je taka prisega brezbožna in prepovedana, ni hotel priseči; da bi pa svoje župljane zapustil, o tem ni bilo niti govora. Ostal je v vasi in opravljal svojo službo, kakor da se ni zgodilo ničesar.

Ker so pa oblasti mnoge župnike, ki so kakor on, ostali v svoji župniji, prijele in jih odvedle s silo, so se one župnije, ki so še imele svoje župnike, zdru-

vanju. Enoglasno so sklenili opustiti vsak dejanski odpor, ker so vedeli, da jim ne bi nič koristil in bi ga župnik tudi ne dovolil; pač so se pa pomenili o sredstvih, kako bi ga mogli rešiti iz preteče nevarnosti.

Napol s prigovarjanjem, napol pa tudi s silo so odvedli župnika globoko v gozd in ga skrili v razpadajoči oglarski koči. Ker je pa župnik le nerad zapustil vas in govoril celo o tem, da tako staremu župniku ne pristojajo, da se odteguje kazni, ki mu jo je božja previdnost naklonila za spravo za grehe, spremili so ga v gozd štirje dobro oboroženi možje, ki naj bi ga varovali in v morebitni sili tudi branili.

Naslednjega jutra res pride reprezentant z csemdesetimi vojaki in dvema kanonoma v vas, da bi oblegli župnišče in ujeli upornega župnika.

Vojaki se na sredi vasi ustavijo in reprezentant z mogočnim glasom oznani prestrašenim vaščanom

namen svojega pohoda ter v imenu postave zahteva, da mu izroče župnika. Ker se pa nihče ni zmenil za njegove besede in so vaščani samo radovedno ogledavali vojake, so ga začeli iskati sami. Najprej so natančno preiskali borno župnišče. Bilo je prazno. Udrli so v cerkev. Ničesar! Preiskali so hišo za hišo, a župnika ni bilo nikjer. Ker je bilo vse iskanje zastonj, poslužili so se sebe vrednega sredstva — razglasili so ceno 20,000 frankov na glavo begunca, pred odhodom so pa še zažgali vas in jo spremenili v pepel in razvaline. Po tem "junaškem" dejanju je vojaštvo med bobnanjem in trompetanjem zapustilo nesrečne prebivavce.

Proti večeru se je nič hudega sluteči župnik vrnil s svojimi spremljevalci v vas. A mesto vasi je našel le kadeče se razvaline.

Jokaje jim je tožil, zakaj da so se v svoji ljubezni tako daleč spozabili, da so rajši pustili, da so jim uničili vse imetje, kakor da bi bili izdali njegovo skrivališče. "Ali je bilo vredno," jim je govoril, "da bo zaradi par dni, ki jih ima še 75letni starček preživeti na zemlji, moralo toliko krepkih mož, žena in nedolžnih otrok sedaj prenašati mrz in umirati od lakote!" Odvrnili so mu, da je on duhovni oče občine, katerega morajo obdržati in da so srečni, da ga še imajo v svoji sredi. Toliko ljubezen svojih župljanov ni vedel drugače oceniti, kakor da jim jo je sklenil poplačati s težko žrtvijo.

* * *

Tri dni po tem dogodku se je nahajal ljudski reprezentant v svoji sobi utrujen od vednih sej, ki jih je imel z javnim pravnikom in rabelji, s katerimi se je posvetoval, s kakimi kazenskimi sredstvi naj bi vzpostavil kaljeni mir in red. Tu se odpro vrata in v sobo vstopi upognjen starček opiraje se na palico. Njegova utrujenost in raztrgana duhovniška obleka bi mogla vsakemu človeško čutečemu bitju vzbuditi srčno pomilovanje.

Komaj starček zapre vrata, že začne hlastno govoriti:

"Državljan, reprezentant, vi ste razglasili v vasi N., da daste 20,000 frankov tistemu, ki vam izda ondotnega župnika. Prišel sem, da vam ga za dotično vsoto izročim v vaše roke."

Čeravno je imel nagovorjeni prilik dovolj od blizu spoznavati človeške slabosti in hudobije, se mu je vkljub njegovi lastni krvoločnosti zgnjusil predlog velega starca, ki je že z obema nogama stal na robu groba tako, da je z očitnim gnjevom zarohnel nad njim:

"Duhovnik, ta predlog dela tvoji starosti in tvojemu stanu prav malo časti!"

"Ni ravno tako hudo, kakor mislite. Ali ste zadovoljni?"

"Kdo si ti, ki z menoj barantaš za glavo svojega tovariša?"

"Kaj to vam mari, ako bom le držal besedo. Še enkrat — ali velja?"

"Naj bo, ali njegova kri naj pride nad tvojo glavo, stavec!"

"Amen, ali mi boste obljubljeni vsoto odšteli takoj na roko?"

"Gotovo, takoj!"

"Pa — ali bi mi ne mogli dati nekoliko več?"

"Ostudna zver! Ali ni tvoja grdobija dovolj bogato plačana?"

"Bo že, bo že, le jeziti se nikar! Dajte mi toraj teh 20,000 frankov."

"Kadar mi žrtev izročiš, poprej ne."

"Toraj moram staviti še en pogoj, predno ga izročim. Ali mi boste po sprejemu denarja dali tudi časa in sredstva, da ga bom mogel po svoji volji porabiti?"

"O tem ne morem reči nič gotovega. Ali nisi potem sam gospodar denarja in smeš ž njim storiti, karkoli hočeš?"

"To je res, vendar prosim, da mi obljubite ta pogoj izpolniti. Imam zelo tehtne vzroke, da moram pri tem obstati."

"Čeravno ne vem, kaj s to zahtevo nameravaš, ti vendar kot reprezentant republike dam častno besedo, da tvojo zahtevo izpolnim."

"Dobro, prosim za denar. Župnik dotične župnije sem jaz sam."

"Vi?!" zakliče presenečeni reprezentant osuplo.

"Da," odvrne župnik mirno.

"In vi se sami izročite v moje roke?"

"Da, zato da zaslužim obljubljenih 20,000 frankov."

"Ali človek božji, kaj vam koristi denar! Saj morate vendar vedeti, da ste sin smrti!"

"Ravno zaradi tega vas prosim, da mi izplačate obljubljeni vsoto in mi daste dovoljenje, da se smem v spremstvu straže vsaj za eno uro vrniti v svojo župnijo k župljanom."

"Zakaj?"

"Straža, ki me bo spremljala, vam bo povedala vzrok."

"Ne vem, ali bi smel . . ."

"Reprezentant, imam vašo častno besedo!"

“Resnica! Toraj bodi, kakor zahtevate in sem vam obljubil.”

* * *

Prebivavci pogorele vasi so bili vsled nenadnega izginjenja župnikovega zelo razburjeni. Ko so se zjutraj zbrali k običajni jutranji molitvi, ni bilo nje- ga od nikoder.

Ravno so se ponovno posvetovali, kje bi ga našli, zapazili so z grozo vojake, ki so z orožjem v roki spremljali voz, katerega je vlekel vol, na vozu pa med stražo svojega župnika. Jokaje in vzdihovaje so planili k njemu, vzdignili so ga z voza, poljubovali mu roke in obleko tako, da ga skoraj niso pustili govoriti.

“Ljubljani otroci,” je naposled začel starček, “gotovo ste bili nezadovoljni z menoj, ker sem vas zapustil brez slovesa in ste se bali, da me ne boste videli več. Motili ste se! Po 50letnem prijateljstvu bi bila taka ločitev nedostojna. Imel sem v mestu mali opravek, zato vas nisem hotel razburjati. Ker sem to stvar uredil po svoji volji, hočem z vami o tem govoriti. Da bi me ohranili, ste brez godrnjanja in tožbe žrtvovali svoje hiše, svoja posestva, da, tudi sad svojega celoletnega dela. Zato vam prinesem malo povračilo, da vsaj deloma poravnate škodo. Tukaj imate 20,000 frankov, ki jih izročim tukajle vašemu županu, da jih pravično razdeli med

vas. Ne vprašujte, kje sem jih dobil, to naj bo za enkrat še skrivnost, zvedeli boste pozneje. Jaz se pa moram s temi gospodi, ki so me spremili do vas, zaenkrat zopet vrniti za nedoločen čas v mesto. Dokler sem daleč od vas, ostanite, zaklinjam vas, kakor ste bili do sedaj — pošteni in marljivi ljudje. Živite v medsebojni ljubezni in miru, živite v strahu božjem in spominjajte se včasih svojega starega župnika, ki ga boste prej ali slej na gotovem kraju zopet našli, na kraju, kjer bodo zbrani taki, ki se ljubijo tako, kakor smo se mi ljubili, na vekomaj. — In sedaj, ljubljani moji otroci, pokleknite, da sprejmete moj zadnji blagoslov.”

Pri teh besedah so pokleknili vsi, celo vojaki, ki so bili komaj manj ginjeni, kakor župljani. In starček, čegar v nebo uprte oči so že gledale veličanstvo nebes, je stegnil svoje onemogle roke nad njimi in prosil blagoslova iz nebes, ne samo za svoje v solzah topeče se ovčice, ampak tudi za svoje preganjavce.

Po končani molitvi se je obrnil z angelsko mirnostjo k vojakom, rekoč:

“Gospodje, sedaj sem zopet vaš.”

Vsi župljani so jokaje sledili vozu do meje. Ko se je župnik vrnil v mesto, ga reprezentant ni izročil rabeljem, ampak ga je poslal v mesto Nantes, kjer je tri mesece pozneje v reki Loire dosegel mučeniško krono.

—P. Blanko.

Rev. P. Evstahij:

VISOKA SO BOŽJA NEBESA!

Tvojih žarkov lepota se nežno mi bliža.
O, da bi mogel biti na veke tvoj;
o, da bi bil za vselej sveži cvet paradiža!
Roža bledordeča naj bom, Zveličar moj.
“Celo mi bitje prenovi.” kliče duša-nevesta;
“vrata odpri skrivnostnega mesta,
ondi pojo serafini . . . O, pridi, Zveličar moj,
pridi, o Jagnje! —
Sonce brezmadežno, v tebi je vse pomlajeno!”

Tvojih žarkov lepota se nežno mi bliža.
Nisem še čist, o Beseda! Čuj me, usliši le eno
prošnjo, le eno, Zveličar moj! . . .
Stori, da bom mogel biti na veke tvoj!
Stori, da bom za vselej sveži cvet paradiža!
Ti me prestvari, da vreden svetih poljubov
tvoji ljubezni peti bom mogel
pesem visoko! —
Vsadi mi lilijo na vrt srca, Zveličar moj,
jasni cvet, ki raste iz tvojega križa!

Preko atlantika v življenja.

P. A. Urankar.

LETO in dan sta minila, odkar je zavriskal svet Lindberghu, prvemu zrakoplovcu, ki je preplul Atlantik, zavriskal je svet in dal hvalo veliki korajži in hrabrosti mlade, toda čile Lindberghove duše. Danes, ob obletnici njegovega poleta, pa zopet uka; pripravlja zlate kolajne, rože in znamenja za nove junake: Atlantik sta premagala dva nemška letavca v družbi irskega . . .

Prav imaš svet. Vriskaj in daj hvalo velikemu uspehu. Junaška prsa boš krasil, pod katerimi bije junaško srce. In mi vsi smo veseli s teboj in ponosni

Liberó . . .

Vseeno pa je vsak človek letavec. Ali mi verujete?

Vsakemu človeku je pisano od Boga, takoj, ko se porodi: Čez Atlantik vseh Atlantikov, čez Atlantik življenja boš poletel. Naj bo ta ocean silen, naj bo viharen in poln nevarnosti, čezenj moraš.

Prvemu obrežju, odkoder vsak človek splava, je ime "Nič". Iz nič je namreč Bog ustvaril človeka; drugo obrežje, kamor bi moral vsak človek pristati, pa je ime "Večnost", ali bolj jasno "Božje srce".

smo. Saj je veselje človeškega občestva tudi naše veselje, uspeh človeške družine uspeh nas vseh, ki smo člani človeške družine.

Ne vem, ali čutijo to vsi, kar čutim jaz, ko preišlujem ta polet in ponos, ki ga nosi tak polet s seboj. V srcu se ti zbudi želja, da bi bil sam letavec in bi imel v srcu korajžo poleteti čez ocean. Ali ni tako? Toda kaj, vsako stoletje rodi morda samo enega z imenom Lindbergh. Vsako stoletje rodi samo tri, pet, ki imajo srečo, da polete prek oceana brez škode in smole . . . To pričajo nešteti letavci, ki jim morje med Ameriko in Evropo poje mrtvaško

To je naš namen, ki ga imamo na zemlji:

Pot čez morje težav, skrbi, dela in pehanja. Pot čez morje tovarniškega dima, tovarniških saj, tovarniškega trpljenja, pot čez morje bridkostnih ur, polnih, znoja, solza in krvi tja v naročje božje, v pristan ljubezni božje, na obrežje božje večnosti.

To je naš namen, ki ga nam je Bog odmenil pri stvarjenju, to je naša naloga.

Ali ga doseže vsak?

Blizu dvajset drznih letalcev se je dvignilo v velikem upanju, da preplovejo ocean med Evropo in Ameriko, samo šestim se je doslej posrečil polet. Mi-

lijarde ljudi so se napravile, da dosežejo svoj življenjski namen, pa kdo ve, koliko jih je, ki so ga dosegli.

Dobro, trdno letalo, dobra neustrašena roka letalčeva, pa lepo ugodno vreme z božjo srečo, to so glavni pogoji za polet preko Atlantika. Zdrava duša v zdravem krepostnem telesu, milost božja in božji blagoslov ter volja in vztrajnost človekova so pa glavni pogoji za srečen polet preko oceana življenja.

Če hočeš vedeti, kaj pomeni beseda "morje", vprašaj vse one, ki so ga videli besneti v predivjih orkanih; vprašaj vse one, ki so ga čutili, ko je udarjalo s svojim bičem po njihovi ladji; vprašaj vse one, ki so ga slišali, ko je rjovel in pelo pesem viharja in divjih valov. Mnogi izmed nas poznajo to morje, to divjo in nebrzdano žival. Še bolj pa ga spoznajo letavci. Le berimo njihove izjave, njihova pripovedovanja: desetkrat strašnejše je biti in plavati nad morjem v drobnem zračnem čolnu. Toda stokrat strašnejše je še, plavati nad oceanom življenja v drobnem letalu slabotnega telesa. Vprašajte o tem vse one, ki so v petdesetih, sedemdesetih letih. Pokazali vam bodo svoje razorane obraze, svoje žuljave roke, svoje ugasle oči: "Glej to napravi morje življenja." Strte ude vam bodo pokazali, onemogle roke, otopele noge, varano srce.

Vprašajte matere. Rekle vam bodo: Megle solza se dvigajo nad tem morjem. Vprašajte očete. Rekli vam bodo: Viharji gorja in žalosti lajajo nad tem morjem.

Ali ni treba torej zdravja, moči, da zmore človek tako pot. Zdravja božjega in božje moči za življenjsko pot. Kdo daje človeku to moč in to zdravje? Božja beseda, božji nauk, božje zapovedi, božje krepости in sveti zakramenti. Božja beseda je ona prava, ki ti kaže smer do srečne večnosti; božji nauk je ono kolesce, ki z njim lahko uravnavaš pot svojega aeroplana, da se izogne nevarnosti, da se dvigne višje in nižje, kakor je pač treba; božje zapovedi so zavora, da v viharju skušnjav in pretečih nezgod ne udariš prehitro naprej ali na stransko pot, milost božja, sv. zakramenti so hrana tvojemu motorju, da ne omagaš sredi pota.

M. Elizabeta:

Budi se dan
v zeleno plan
pošilja zvon svoj prvi pozdrav,
kot pel bi angel nebeških višav:
Ave Marija!

AVE MARIJA!

Poldan miglja,
v prelest zlata
izliva zvon radostni svoj spev,
v dehtečih lokah se zbuja odmev:
Ave Marija!

Večer gori
iz lin doni,
srebrni spe vse spušča na plan,
zapisano je v nebesno dlan:
Ave Marija!

Ah, kako veličasten mora biti ta pogled za Boga in vse njegove zveličane: 1600 milijonov duš plava nad Atlantikom življenja v naročje večnosti. Veličasten, lep, a vendar tudi strašen.

Veličasten, lep v toliko, v kolikor je vsa ta brezštevlna armada v slavo božjo. Strašen pa zato, ker vidijo, kako drug za drugim cepajo v morje. Morda komaj vsak deseti vztraja.

Padajo: enemu se je od nevidnega ognja poželenja vnel motor. Ni se brigal za napako, drvel je naprej in treščil v globino. Drugemu je ušla roka v nepremišljenosti greha na napačno zavoro: po njem je bilo. Tretjemu se je nekaj zapletlo med gonivno kolo in mu je razneslo.

Padajo: eni padajo v ošabnosti, drugi padajo v nečistosti, tretji padajo v nepokorščini, četrti v lakomnosti, peti v bogokletstvu. Pa da bi vsaj spregledali napako pravočasno in s kesanjem in obžalovanjem popravili, kar je pogrešanega in napačnega. Pa ne, v svoji trdovratnosti so sami sebi v pogubo.

* * *

Samo tri zračne križarke so prekrizale doslej vse atlantiško morje. Prekrizale so je, ker so bile trdne, ker so jih vodile izkušene roke in ker jim je bila sreča mila.

Čednostna duša v čednostnem telesu, milost, božja in tvoja vztrajnost in volja bosta pripeljali tudi tebe prav gotovo čez Atlantik življenja. V srečno večnost. Do Boga.

Spirit of St. Louis, Columbia, Bremen so imena srečnih zračnih ladij, ki so si priborila svetovni sloves, priborila svojim zlate kolajne. Tudi naše duše morajo nositi taka lepa imena.

Katera naj bodo ta imena?

Dolar? Sebičnost? Goljufija? Kletev? Požrešnost? Nečistost? Brezbožnost?

Žalibog, ta imena niso redka na letalih našega življenja. Toda ladje, ki nosijo taka imena, nas ne bodo prinesla do Boga in srečne večnosti, uverjeni bodimo.

K Bogu nosijo samo aeroplani z božjimi imeni.

Ta božja imena so:

Vera, upanje, ljubezen.

Čednost, nesebičnost, poštenost.

Milost, spoved, sv. obhajilo in molitev.

Ob srebrnem studencu.

France Jaklič:

XIII.

PO razburljivem dogodku je življenje ob Nikavi vsaj na videz mirno potekalo. Za Kacandrom ni bilo sledu. Pustil je bil tam različno rudarsko orodje in druge potrebne reči, a sam je s konjem izginil. Kam? Tega ni vedel nihče in tudi poizvedeti se ni moglo, dasi bi bil Alojna rad vedel, kam ga je vrag odnesel. In ko je pregledoval puščene stvari, kladiva in svedre in drugo ropotijo, je pa sikal:

“Pergament naj bi bil pustil! Ta vrag! Kaj si je izmislil? Pergament!”

Uverjenje, da ima Kacander v rokah rudarske pravice, kakor je zatrjeval, je Alojna spravljaljo kaj v slabo voljo. Nobena reč ni mogla tako pokazati Kacandrove namene, kakor pergament z rudarskimi pravicami. Tu so se koristi obeh križale. Alojna je pa hotel na vsak način ohraniti svoje koristi nedotaknjene.

Dvakrat je bil že odgnal sitneža, ki je hotel zajemati iz srebrnega studenca, pa dvakrat se je že vrnil in se bo gotovo v tretje. Ne samo zato, ker bo hotel uveljaviti pravice, ki mu jih daje pergament. Ne odneha, ker mu je za srebro. Nagrabil bi rad. Bogastvo bi rad odnesel.

O, da ga ni kresnil o pravem času in na pravem kraju! Da bi vedel, od katere strani bo prihajal! Počakal bi ga in prokleti potepuh bi gotovo nikdar več ne videl Alojnovе grape in vse skomine po srebru in bi mu prešle za vselej.

Alojna ni imel več miru. Misel, da je na svetu nekdo, ki ve za njegovo skrivnost, ki se prizadeva biti deležen blagoslova v studencu, ga ni zapustila, ga je mučila in razburjala dan in noč.

Le kadar je tovoril dragoceno kovino na laško stran in je iskal kupca za redko blago, se je razvedril in je postal boljše volje ter trenutno pozabil na nevarnost, ki mu je stalno pretila.

Žensko društvo "Marija Čistega Spočetja", št. 80 K.S.K.J.
(Odbornice ob evhar. kongresu.)

Ko so drugi brez skrbi živeli v grapi in v miru čakali prihodnjega dne, se je gospodar nemirno oziral v kot v strahu, kdaj bo zagledal znanega gosta, je nastavljal ušesa, da bi ne preslišal glasu stopinje v daljavi, v spanju se je prepiral s Kasandrom in se oddahnil od napora šele, ko se je prebudil in spoznal, da so bile le sanje.

Vendar se slutnje niso hotele zmanjšati, temveč so postajale čimdalje močnejše. In najraje bi bil videl, da bi bilo že konec nemirnega pričakovanja, konec neznosnih skrbi in temnih slutenj. In vstajala je v njegovem srcu želja, da bi prišel prokleti potepuh, prokleti ropar, ki preži na srebro v njegovem studencu, zakaj trdno je bil sklenil, da ga bo končal takoj, ko ga dobi.

Včasih se je pripetilo, da se je oglasila podkev, da se je razlegnil glas stopinj, je planila živa beseda od nekod, da se je vzdramil in razburil, ko ga je obšla misel:

“Zdajle! Tukaj je!”

Takrat se je vselej ozrl okrog sebe, da se je pričal, ako je dovolj pripravljen na sprejem.

In vselej je bil nevoljen, ko je spoznal, da prihajajoči ni tisti, katerega poln nemira težko pričakuje, da je le popotnik, ki gre po stranskem potu po oprasku.

Preteklo je bilo že skoraj leto od tedaj, ko je Alojna živel v strahu in nemiru. Sedel je pri studencu, kjer je bil zamišljen tolikrat in gledal v posodo, v katero je curel srebrnonosni studenec. Ko je mislil na srebro, na premoženje, ki mu je rastlo, se je bil zatopil v načrte, ki jih je bil zasnoval v blagor svoje družine.

Iz prijetnega premišljevanja ga je predramil glas, ki je planil od nekod. Poslušnil je in tedaj je razločil glas podkve, ki je udarjala ob kamen, pa ni bil samo en tovornik, zdelo se mu je, da jih je brez števila, da stopa cela vrsta konj, ki bijejo neprestano ob tla. In razločil se je človeški glas, vpitje in smeh, glasno govorjenje se je mešalo z udarjanjem podkev, kakor bi se pomikala cela truma. Še bolj je napel ušesa in tedaj je zaznal tudi druge glasove, kakor jih daje blago v tovoru, ki se je bilo spotoma zrahljalo, udarjanje železa, žvenketanje bakrene posode.

In ko je vlekel na ušesa, da bi spoznal, od katere strani prihaja potniško krdelo in bi uganil, kam je namenjeno, je pa spoznal, da gredo naravnost na njegovo pustoto, zakaj hrup je bil že čimdalje večji, razločilo se je govorjenje posameznikov in prhanje živali.

“Kdo so ti? Kam so namenjeni? Gredo k morju? Kaj imajo v tovorih?”

Pa čez njegovo pustoto ni vodila glavna tovorniška pot na morje, samo slabo shojena tovorniška steza je peljala v pustote čez bregove in robove na

planoto za gorami, kjer so bile boljše ceste in bolj shojena pota.

Napenjal je razum, da bi prav odgovoril na vprašanja, ki so se mu porajala v glavi.

“Kaj hočejo?”

Vstal je in šel k hiši, da bi opozoril domače na nenavadni dogodek, da bi od tam gledal, kdaj se prikaže krdelo, da bi ga sprejel, ako bi želelo prenočišča in krepčila, da bi jim pokazal stezo, ako so zašli in ne vedo kam.

“Kdo so?”

Tudi oni, ki so bili okrog doma, so bili začutili, da nekdo prihaja, zakaj v samoti postane uho sprejemljivo za vsak nenavadni šum, in so bili kajpada radovedni, koga bodo zagledali.

Pa ni bilo treba predolgo čakati. Kmalu se je prikazal na poti, po kateri so hodili k Mariji na Skali ali na žirovsko stran, otovorjen konj, za njim drugi in tretji in tako naprej; Alojnovim se je zdelo, da jih je brez števila in poleg vsake živali je korakal človek, nekateri so celo sedeli na tovorih.

Toliko tovornikov še niso videli na pustoti, kar so Alojnovi tam in jih najbrže tudi prej tam nikdar ni bilo.

Že se je slišalo govorjenje od blizu, pa ga niso razumeli, ker ni bila govorica njihova niti njihovih sosedov za gorami, pa naj bo proti Loki ali na laško stran, tudi ni bila govorica ljudi, ki stanujejo ob morju. In tudi obleka je bila drugačna in obrazi zaraščeni z dlako podobno lisičjemu kožuhu.

“Kdo so?”

Alojnu se je zdelo, da so govorili podobno škofovi žolnirji iz Loke in tudi sinova sta potrdila, da je bila govorica nekako slična.

Tedaj je vstala v staremu zla slutnja, ki se je ni upal izreči, da bi se ne razburjal brez potrebe, samo čakal je nestrpno.

Dvanajst konj z dvanajstimi tovari in ravno toliko ljudmi, se je primotalo na pustoto, v tovorih je stari spoznal orodje, kakoršno je bil pustil Kacander.

“Ha!”

Stari je bil ves moker od težav, ki mu jih je povzročalo spoznanje.

Ko so pa zavili k studencu, tedaj se mu je pa izvilo, kakor bi se bilo utrgalo z najmočnejših verig in zahropel je:

“Kacander!”

V glasu je bilo toliko sovraštva in zadrževane jeze, da so se vsi zdrznili v strahotnem pričakovanju, mati je pa vzkliknila:

“Jezus! Jezus! Nesreča!”

Tedaj je stari zatulil, kakor bi ga bil kdo zabol, planil je na tvalo in je pograbil bet, s kakršnim se poganjajo zagozde. Jasno je bilo vsem, kaj namerja z nevarnim orodjem in jasno tudi, kako bi bil

brezupen boj s tolikim številom krepkih mož, da bi končno obležal tudi sam napadovavec navzlic moči mišice in teži orožja.

“Držite ga! Držite ga!” je vzkliknila mati in se spustila vanj, da bi mu izvila bet.

“Pomagajte!”

Tedaj so tudi otroci obstopili očeta in so segli po betu, za roko so ga prijeli, objeli okrog života in so zagnali:

“Oče! Oče! Nikarte!”

Ženske so zajokale in klicale na pomoč nebesa in s povzdignjenimi rokami prosile očeta, ki se je upiral z vsemi močmi in bruhal v eni sapi grožnje in kletve.

“Kacander! Srebro! Studenec! Ropar! Ropar! Ubijem ga!”

Te in še hujše besede je bruhal in se je otepal kolikor se je le mogel. Pa izvili so mu bet in sinovi so ga držali za roke in ga obrnili v hišo, ko je rekla mati:

“V hišo ga dajmo, da jih ne bo videl. Umiri se naj! Vode naj se napije!”

Med tem, ko so sinovi rinili očeta v hišo in ga vzdigovali čez prag, je pa mati pobrala bet in ga je nesla s poti, gredoč je pobirala še drugo orodje, kakoršno bi se bilo lahko rabilo v sili in ga je nosila v odročen prostor. V naglici so s hčerami vse pospravile, kar se jim je zdelo nevarno.

Očeta so z veliko težavo spravili v hišo in ga posadili za mizo, porinili v kot in zasedli mizo na obeh straneh. Tako so mu omejili svobodno kretanje in ga pustili, da se je znašal z besedami. Tudi svojim ni prizanesel ter jih sramotil, ker so se lotili roditelja.

Med tem se je bilo vstavilo krdelo tovornikov ob studencu. Še otovorjene konje so pustili, da so se pasli, ljudje so se pa zbirali ob studencu, kjer jim je voditelj razkazoval in pripovedoval. Toda niso se dolgo razgovarjali. Kar naenkrat so se stopili v kolo in kar hipoma se je razlegnila pesem, ki je po-

stajala močnejša in močnejša. Četudi so bili glasovi trdi in deloma hripavi, je prodrla pesem do gora, da je odjeknilo po vsej dolini in je prodrlo tudi v hišo k Alojnu.

Vsi osupli so posluhnili in prišli pred hišo, da so slišali nenavadno petje. Resno in mogočno je donela pesem:

Mi smo rudarji,
osrčja zemlje gospodarji.
V zemljo položil zaklade je Bog,
mi jih dvigujemo urnih rok —
mi smo rudarji,
osrčja zemlje gospodarji.

Mi smo rudarji,
osrčja zemlje gospodarji.
V rovih zijata nevarnost in noč.
Bodi pri delu Bog naša pomoč!
Mi smo rudarji,
osrčja zemlje gospodarji.

In še predno se je vrnil zadnji odmev, so se pevci odkrili in skupen očenaš se je razlegnil. Zdelo se je, da prihaja prisrčna molitev iz globin in se kot vztrepetajoč vzdih dviguje v nebesa, proseč blagoslova in sreče.

Nenavadni prizor je trenutno pomiril Alojnovce, da so strmeli in pričakovali nadaljnih prizorov. Celo gospodar, ki je bil prišel za svojimi iz hiše, je molčal. Ko so pa nehali z molitvijo in so se lotili raztovorjenja, tedaj se je pa Alojna zavedel bridke resnosti in je kakor v obupu zarjovel:

“Srebro! Moje srebro!”

Namesto odmeva mu je pa odgovarjalo krohotanje neznanih ljudi, ki so ga slišali in razumeli, zakaj Kancijan Anderlajn, njihov voditelj, jim je bil pač razložil, kdo je Alojna in kaj namerava. In nič jih ni razburjalo, samo objestno so se mu krohotali, ko je ves srdit klical:

“Roparji!”

—
Poredna
—

—
Nežica.
—

Sveti oče Pij X. delijo sv. obhajilo otrokom.

NAŠI MLADINI.

Štiri reči imam za ta mesec določene za mladinski oddelek. Pisemce iz akademije na gričku Assisi, zahvalo p. Engelharda dekletam "Busy Bee", vest o gibanju svetoštetfanske mladine v Chicagi in program šolske proslave na čast preč. P. Anzelmua. Naj sledi vse to po vrsti na tem prostoru. Tisti, ki so vse te oskrbeli, naj bodo s tem v spodbudo drugim naselbinam in v posnemanja vredni zgled!

* * *

PISEMCE IZ AKADEMIJE NA GRIČKU ASSISI.

Pred nekaj leti smo otroci pridno zahajali na takoimenovani "corner" v listu Ave Marija.

Letos nas list "Ave Marija" zopet vabi k naši mladini.

Z veseljem pohitim med našo mladino, da se malo seznanim in razgovorim. Ali bi ne bilo lepo, da bi se med seboj pozdravljali v pismih. V tem bi se vadili v lepem materinem jeziku in se bolj izobraževali.

Katera mi bo prva pisala? Piši, si li graduantinja, v kateri naselbini živš? Katero šolo obiskuješ? Kako si obhajala Mother's-day i. t. d.

List, katerega mi pišeš pošlji uredniku lista "Ave Marija", da ga naša mladina lahko prečita.

Jaz sem v Conventu Presv. Srca Jezusovega na gričku Assisi. Katera mi bo prva odpisala ji bom poslala lepo podobico. Pristrčne pozdrave vsej naši mladini!

Anica.

* * *

Hankow, January 20, 1928.
(Letter received in March.)

Miss Julia Pasdertz,
2235 S. Gunderson Ave.,
Berwyn, Ill., U.S.A.

(c.o. The Busy Bee Girls, St. Stephen's Parish,
Chicago, Ill.)

Dear Busy Bee Girls:—

I am astonished at your generous alms which I have received by U. S. Money Order—\$50.00, on date of 10th of November, 1927. A few days before I also received your kind letter dated Oct. 1, 1927.

Many, many thanks for your generous help. God bless your Club working with the sublimest intention of gaining proceeds for Domestic and Foreign Missions.

Our Mission is one of the greatest mission fields in China. As a little boy I felt the vocation for this difficult Mission. In the year 1910, at the command of my Superior I left my Franciscan Convent in Ljubljana, and also my parents and brothers and sisters. The same year in September I came to China assigned to the Vicariate East Hupeh, now called the Vicariate of Hankow. About eleven years I was working of missionary in the country mission. After-

ward I was assigned to direct our Central Seminary. In the year 1925, my Superior appointed me as Procurator of this Mission.

More than ever I feel now the many needs of the Mission. Therefore I beg to recommend again our Mission to all my Mission-friends through you, the Busy Bee Girls. Yes, I know your good intention, therefore I hope that you are willing to continue your good work for my Mission.

The religious situation is now a little better. I hope that God may protect all our missionaries as in the past. We are willing to suffer any trouble for God and for the salvation of immortal souls.

Dear Friends; I shall remember your Club every day in my prayers and holy Mass. I shall never forget your charity to me and my Mission. I have already made mention of your generosity to my Christians. Therefore together with my Christians I shall also pray for you continually.

With best regards and best wishes I remain ever

Your grateful missionary,

P. Engelhart Avbelj, O.F.M.

P.S.:—My address is as follows: P. Engelhart Avbelj, Procure de la Mission Catholique, Rue Clemenceau 9, French Concession, Hankow, Hupe, China.

Rezika Šimčeva v So. Chicagi,
ki je znala prej govoriti slovenski kakor an-
gleški, dasiravno je bila njena mati rojena
v Ameriki.

Activities of young element of Chicago.

IN St. Stephen's Parish, which is the center of all the Slovenian Parishes in Chicago, the younger generation is very active socially. These young people have always tendered themselves to unite in the various clubs sponsored by the parish, some of which have already terminated for one reason or another, but only to give vent to a more promising enterprise.

There are now three clubs in the parish. The first is "The Holy Name Juniors", a boy's club, organized by the Rev. Father Kazimir, O.F.M., who during his pastorship at St. Stephen's was also Spiritual Director of the Juniors. Progress under his noble guidance was rapid and certain, and the Juniors owe their success chiefly to him.

Next are the girls, who have united under the banner of 'The Sodality of the Blessed Virgin Mary', more commonly known as "The Young Ladies Sodality". This organization was established at about the same time that the Juniors became known.

The young ladies, who boast of a higher membership than the young men, vie continually with The Holy Name Juniors in entertainments and other social activities, a spirit which holds the interest of members and adds to their success.

Lastly, there is an organization, which was established only a few months ago, under the name of "The St. Stephen's Catholic Social Club". Although not long in existence it is progressing rapidly, due to the principles and guidance of the Spiritual Director, the Rev. Anzelm Murn, O.F.M. This club is a sort of an alliance between the two organizations mentioned above, and receives as members only practical Catholics of both sexes, married and

single. A parish having such organizations, and interesting itself in the future welfare of its young folk, can rest assured that these young people will always respect and cherish in their bosoms the religion of their forefathers.

F. A.

Razpored šolske slavnosti dne 22. aprila 1928 na čast župniku pri sv. Štefanu.

1. Uvodni govor Preč. p. Aleksander
2. "Zadoni nam zadoni" Pojejo otroci 7., 8. razr.
3. Deklamacija 1., 7. razred
4. Čudna kupčija (šaloigra) 8. razred
5. "Moj dom" Pojejo otroci 5. razreda
6. Vaje z obroči Vprizorijo deklice 5., 6. razr.
7. "Spring Song" Pojejo otroci 7., 8. razreda
8. Mladost Jezusova. a) Jezušček v gaju. b) Jezušček pri Mariji... Vpriz. otroci 1., 2., 3. razr.
9. Star Spangled Banner Vsi igralci
10. Lepa naša domovina Vsi igralci

Šolski mladini bodo ta mesec nastopile počitnice in v počitniškem času bodo imeli dovolj časa, da napišejo kako pisemce na urednika Ave Marije. Vsako tako vest bo sprejel z največjim veseljem. Zatorej ne pozabite nanj v srečnih dnevih prostosti!

Niko Kuret:

BELA LILIJA.

Bela lilija sanja
v tihem vrtu sredi rdečih rož,
ki prešerne mamijo.

Bela lija sanja,
vsa bela, vsa čista, blesteča —
kakor jutranja zarja.

Slutim,
kaj je blaženost, sreča! . . .

Ah, — koliko brezden
je med menoj in teboj?

Niko Kuret:

PTIČKA.

Dobro jutro, ptička mala, —
to lepo nedeljsko jutro!
. . . čiv, čiv — se je spreletela.

"Ej, samo božje sonce in mir,
vstajajoče poletje —
in kako s teboj?"
je na veji zapela.

Z menoj?
Le poj, ptička, poj . . .

Little Flower Society in So. Chicago.
(Bratovščina Male Cvetke v So. Chicagi.)

Odmevi z grička Assisi.

SE se probuja k novemu življenju, kakor nam pravi znana pesmica: "To me veseli, travca zeleni, drobna ptičica pa žrvogli."

Tudi na gričku Assisi je sedaj zavladalo novo življenje. "Robins" niso pozabili svojih starih lanskih bivališč, tako tudi ne lepo pisane šoje in žolne.

Še predno sonce pozlati bližnje gričke, že se čuje trkanje žoln po votlo donečem deblu, da s tem privabijo boječje črvičke za svoj zajutrak. Tudi vrabčki čivkajo cel dan in si pripravljajo gnezda za svoje mladiče. Oriolom je treba samo malo zakrpati svoja stara še viseča gnezda, v katerih so se lansko leto veselo gugali na koncu vej mogočnih dreves.

Pogrešamo pa starokrajško kukavico, ki je s svojim kukanjem oživljala naravo.

Drevesa brstijo. Breskve in jabolane komaj čakajo toplega vremena, da pokažejo svoj rožnati cvet.

Pripravljamo gredice za vrtno cvetlice, katere bi naj razveseljevale naše sestre, ko pridejo na počitnice. Udobni dom bi rade pripravile našim sestram, da se vsaj par mesecev veselijo proste božje narave.

Pripravljamo se pa tudi za naš veliki dan, to je dan 15. avgusta, Vnebovzetje preblašene Device Marije. To je dan, o katerem smelo rečemo, da nam ga pripravlja Gospod.

Z veseljem že sedaj povabimo naše drage rojake, stariše in prijatelje, da se vdeležijo naše slavnosti, ko bo kongregacija sprejela devet novih članic v vinograd Gospodov.

Sedem postulantinj se v domači akademiji pripravlja za važno opravilo, da se bodo kot učiteljice posvetile vzgoji mladine, a dve pomagata že šolariti, ena v Steeltonu, druga v Bethlehemu. Za prihodnje leto se je oglasilo precej lepo število graduantinj, ki bodo nadaljevale svoje šole v domači višji šoli. Po-

sebna hvala gre našemu neumornemu profesorju, ki tedn za tednom prihaja iz Jolietu poučevati naše novinke in postulantinje.

Ob tej priliki povabim še druge deklice, ki čutijo poklic za vzgojo mladine. Do sedaj se jih je največ oglasilo iz Kansas City, Kansas; seveda je Chicago še zmiraj med prvimi.

Tudi iz Arkansasa je ena zavedna mati žrtvovala svojo petnajstletno hčerkico, češ, pojdi k našim sestram, vodi naše otročičke k milemu Jezuščku, žrtvuj se za naš narod.

Živila naša zavedna mati! Podoben zgled nam je dala tudi neka vrla Slovenka iz Johnstowna.

Katera mati ju bo posnemala? **S. S.**

Kukavica.

Po Ewaldu. — P. P.

(Konec.)

Medtem se je na severnih krajih vgnezdila zima.

V gozdu je bilo že zdavnaj vse listje na tleh in debela snežna odeja je zagrnila okolico. Sredi izmed bele odeje je rasel rožni grm in molil svoja gola stebela v zrak. Tu in tam je še visela na jagodnem grmu kaka jagoda. Sonce je nizko stalo in dolge sence so se delale okrog dreves. Metulji, muhe in žuželke so že zdavnaj izginile; izmed ptičev so ostali le še vrabci, senice in ščinkovci in pa sive vrane, ki so neprestano kričale in bile s peroti po sebi, da bi se ogrele. Kraljički, srkaoperji in štigelci so si poiskali južnih krajev, kjer sonce topleje sije in je perje na drevesih vedno zeleno.

Tam v tistih gorkih deželah je sedel tedaj mladi kukovec na božični večer na visokem drevesu in je žalostno zrl po okolici. Sonce je ravna zahajalo in obsevalo tisoče pisanih cvetic s svojimi žarki. Pa kukavec vsega tega ni niti zapazil. Svoje matere še vedno ni bil našel, a tega, kar je kraljička pravila, ni mogel pozabiti . . . Med tem časom je bil naletel na tri druge kukavice, ki so bile v svojem življenju enake dogodke doživle, kakor on. Zdelo se mu je, da je njegov rod od vseh preklet in ni vreden, da ga sonce obsije . . .

Ko je tako te žalostne reči premišljeval, tedaj je zašumelo v listju in velika stara kukavica je pogledala skozi grm.

"Ti se ne držiš posebno prijazno," je rekla stara. "Zakaj povešaš kljun? Ali ti nemara ni dosti toplo tukaj, ali pa ne dobiš dovolj jesti?"

"Svojo mater iščem," je odgovoril mladič.

Tedaj je stara kukavica prisedla k njemu in ga pazljivo ogledovala.

"Kdo ve, morebiti sem pa jaz tvoja mati. Že predpoldne sem te opazovala v gozdu; srce mi govori, da si ti meso od mojega mesa."

"Če si ti moja mati, potem ti povem, da nimaš nobenega srca. Moja mati je hudobna. Koliko hudodega mi je napravila."

In potem je povedal mladi kukovec svojo zgodbo. Stara kukavica ga je pazljivo poslušala in mu sem in tja prikimala.

"V trnjevem grmu, praviš? V velikem gozdu visoko gori na severu? Da, vse se vjema. Ti si moj otrok. Kako velik in lep si postal!"

Stara kukavica je pogladila mladiča nežno s kljunom po perotih; toda ta je zakričal, zletel kvišku in si otresal perje.

"Ne dotikaj se me!" je kričal. "Ti si malopridnica, jaz te sovražim!"

"Moj Bog!" je rekla stara, ne da bi se zmenila za mladičevo jezo. "Tako se mi zdi, kot da se je zgodilo včeraj. Kako dolgo sem okrog letala s tistim jajčkom, v katerem si ti ležal, in sem iskala primerne gnezda! Saj sem morala dobiti tako gnezdo, čigar jajčeca bodo mojemu podobna; ker sicer bi tuji stariši moje jajce spoznali in ga vrgli iz gnezda. To je trajalo tako dolgo, da sem se začela bati, da jajce izgubim."

"Da bi ga bila pač izgubila!" je vpil mladi kukovec. "Potem bi jaz ne bil prišel nikdar na svet, ne bi bil pomoril svojih tovarišev in ne bi bil napravil tolike žalosti obema srakoperjema. Ne bilo bi mi treba poslušati zabavljic čez svojo mater, kot sem jih moral, ne da bi mogel le besedo ziniti v njeno obrambo."

Stara kukavica je molčala in zrla v svoje jezno dete.

"Zakaj si nisi spletla gnezda, kakor vsak pošten ptič?" je začel zopet mladi kukovec. "Zakaj nisi sama izvalila svojih jajčec? Zakaj nisi sama hranila svojih otrok?"

Stara kukavica je žalostno zmajala z glavo in je rekla:

"Vsak mora pač nositi svoj križ. Ni lahko biti kukavica, to mi smeš verjeti! Saj boš to lahko sam izkusil, ako boš na pomlad poiskal severnih krajev, kjer bo treba valiti mladiče."

"Ali meniš, da se bom pri tem tako sebično obnašal kakor ti?" je vprašal mladič zbadljivo.

"Verjemi mi, da bi si bila rajši spletla gnezdo in svoje otroke obdržala pri sebi toliko časa, da bi bili dorastli in se izpeljali," je rekla stara. "Z težkim srcem polagam vsako pomlad jajca v tuja gnezda,

in kako sem žalostna, ker potem nič ne izvem, kaj je ž njimi."

"Zakaj pa tako delaš?"

"Ne morem drugače," je rekla stara kukavica. "To je pač žalostna posebnost našega rodu. Poslušaj me, da ti dopovem. Pomisli: jaz smem le na vsakih osem dni znesti eno jajce. Ali torej razumeš, da bi se moralo eno jajce pokvariti, predno bi znesla drugo, in da torej svojih jajc ne morem sama valiti?"

"Zakaj pa jajce ne ležeš hitreje?" je kričal kukovec. "Ali te ne veseli to? Kraljička je rekla, da si lena."

"O, kako bi jaz to rada! Jaz bi vse storila, le da si svoje otroke ohranim. Pa ne morem. V mojem telesu je prostora le za eno jajce naenkrat. In vsako jajce potrebuje osem dni, da se razvije."

Mladič je neverjetno gledal staro kukavico.

"Ne verjamem ti," je rekel. "To so le prazni izgovori! Srakoperka je polovico manjša od tebe in vendar izvali svoja jajčeca kakor bi gori pogledal."

"Seveda to stori," je odgovorila stara. "Boga naj zahvali, da more. Pa zato tudi ne žre tako velikih in kosmatih gosenic kakor me kukavice. Te gosence nimajo veliko mesa, razumeš, zato jih moramo toliko požreti. In zato mora biti naš želodec

silno velik. In zato ostane za jajčeca tako malo prostora. Ali razumeš?"

"Ali ti smem vse to verjeti?" je vprašal mladič.

"Brez skrbi!" je zatrdila mati. "Tako je in nič drugače! Ena stvar je odvisna od druge; samo razumeti je treba. Potem se mora pa potrpeti in udano prenašati, kar je komu naloženo."

"Ja, potem te res ne zadeva krivda," je rekel kukovec. "Zato te prosim odpuščanja, da sem bil jezen nate. Žal mi je, da tudi drugi ptiči tega ne vedo in da nas zavoljo tega zaničujejo."

Tedaj je stara rekla resno in s poudarkom:

"Tako je na tem svetu. Vsakdo klepeta kakor pač razume. Ne pomaga nič, kot da jih pustiš, naj govore. In to smeš in moreš, **če le imaš čisto vest in svoje dolžnosti vestno izpolnuješ.** In dolžnost in delo kukavice obstoji v tem, da zatira škodljive gosence. Lego mladičev mora prepustiti drugim."

Med tem je bilo sonce zašlo in stemnilo se je. Obe kukavici sta sedeli še dolgo druga poleg druge in sta se razgovarjali o resnobi življenja. Potem sta zaspali. Mlademu kukovcu se je sanjalo, kako leta z jajcem v kljunu in išče štigelcovega gnezda, da bi jajce noter položil. Stari kukavici pa se je sanjalo, da je že v tistih letih, ko nima več otrok in ji ni treba biti več v vednih skrbih za svoj zarod.

Križ ali revolver.

P. A. Urankar.

RED dobrim mesecem so se napravili na zračno pot preko morja trije letalci. Kakor vsakokrat, kadar je kdo započel atlantiški polet, tako je tudi tedaj časopisje širom sveta poročalo o preteklosti in značaju letalcev, o njihovem dosedanjem delu in nehanju, o njihovih letalskih študijih in njihovi letalski izobrazbi. To in ono so poročali. Nič posebnega sicer. Neko posebnost je pa le omenil vsak časopis. Kratko notico:

“Predno so se letavci dvignili v zrak, sta šla oba vodnika aeroplana k sv. maši v bližnjo cerkvico. Tam je eden od njiju prejel sv. obhajilo, medtem ko je tretji, ki je bil navaden sopotnik, nervozno čakal na letališču, kadil cigaro in si popravljal monokel . . .”

Kratka notica, ki veliko pove. Toda še več pove notica, ki so jo objavili časopisi po dokončanem poletu. Objavili so jo kot osebno izjavo letavcev.

“Imela sva s seboj križ, ki so ga nama dali častniki pred poletom. Vso svojo srečo, ves najin uspeh pripisujeva križu in Bogu.” To sta izjavila vodnika aeroplana. Tudi sopotnik je podal lepo izjavo: “Na poti preko morja sem našel zgubljenega Boga in vero.” Potem pa še pristavi: “Jaz sem pa imel s seboj revolver in pripravljen sem bil v trenutku nezgode ustreliti tovariše in sebe.”

Dva sta šla na pot z Gospodom v srcu in s križem, eden z nevero in revolverjem. Koliko nasprotje!

Kaj ni to značivna slika? Vera nese na morje križ s seboj, nevera pa revolver . . . Križ nosi vera in s križem upanje v božjo moč tolažbo in srečo, nevera nosi revolver, z revolverjem nezaupanje v lastno moč, nezaupanje v božjo moč, pa obup in nesrečo . . .

Križ ali revolver? Eno od teh dveh vzame človek s seboj na pot preko morja življenja, križ kot znamenje vere, revolver kot znamenje nevere.

Človek božji, vprašam te, ali se zavedaš, kaj imaš v križu, ki ga nosiš s seboj, ga nosiš čez morje življenja, v večnost ploveš. Poglej iz svojega letala pod seboj. Pod teboj se vali ono silno morje, ki mu pravimo “življenje”. Življenje je z vsemi svojimi bridkostmi in razočaranji. Življenje, oni brezdanji prepad, ki je v njem že toliko ubogih življenj našlo svoj konec. Življenje, ona brezkončna past, ki se je vanjo že toliko src ujelo v večno smrt. Življenje, ki povečini samo rani, seka, ruje, suje in žge . . .

Ko šteješ vse te rane, šteješ vse te solze, šteješ vse te kaplje krvi, ki kličejo v nebo besedo gorja in pojo pesem solzne doline, ali se ti ne zbudi v srcu

črna misel: Po čemu te bolečine, čemu to gorje? Ali more biti Bog nad meglami zemlje? Ali more biti Bog nad vso to žalostjo in nesrečo? Oče naš, ali si res v nebesih, ali te ni? Takrat ti bo križ, ki ga nosiš s seboj, dal spoznanje: vse trpljenje, naj bo veliko ali majhno, nam pošilja Oče, ki je v nebesih . . . Naš oče . . . Nekaj ga pošilja v kazen za naše grehe, nekaj ga pošilja v očiščenje od grehov, vse trpljenje je pot k Očetu v nebesih.

Povej mi, s čim se naj tolaži človek, ki nima vere, ki je križ vrgel med staro šaro, ali more imeti tolažbo križa? Ne. Njegova tolažba je tolažba revolverja. Njegova tolažba je obup, ki govori s stariimi modrijani: Ne splača se človeku živeti, ni vredno, da je človek rojen. Dosledna posledica je, da si nastavi revolver na senci in ga sproži v smrt.

Zatorej križ ali revolver? Človek voli.

In drugič te vprašam: ali spoznaš, kaj imaš še v križu, ki ga nosiš s seboj nad oceanom življenja. Poglej nad seboj. Vsenaokrog se širi ljubo nebo. Nebo je naše hrepenenje na zemlji. Ali nisi že kot otrok gledal v zvezde in videl na nebu zapisano svoje ime? Ali nisi pozneje čestokrat meril z očmi in srcem vse te nebeške daljave, meril jih v veliki želji, da bi bil kdaj soposestnik tega božjega kraljestva nad seboj? V urah žalosti si dvigal pogled v nebo in molil, da bi ti nebo dalo tolažbo. V urah veselja si se zopet zahvaljeval nebu in ga prosil novih dobrot. Kdo ti pravi, da je nebo tvoja zadnja domovina? Križ na srcu ran pravi: ni naša domovina zemlja, naša domovina je tam pri večnih zvezdah. Tam je, kjer so zvezde večnega pokoja brez sovraštva, kjer so zvezde sreče brez vojska, kjer so zvezde ljubezni brez jeze . . . Bog je naša domovina. Tam na božjem srcu je naš zadnji šotor. Tam je bela hišica, ki o njej sanjamo vse življenje. Bela hišica v lepem soncu, hišica med brajdami. In v tej hišici se bomo šele odpočili od te žgoče, od te trde, od te solzne zemlje . . .

Ali more imeti brezverec to tolažbo križa. Brezverec mora govoriti to, kar je meni govoril neki rojak rdeče, socialistične sorte: “Vsi gremo po isti poti in pridemo na isti kraj. Romarji smo, ubogi romarji do postaje pod rušo, kjer nas bodo črvi žrli. Razlika med nami je samo ta: eni bodo bolj mastna, drugi pa bolj koščena pečenka črvov. Revolver sem! Pa šajtergo! Revolver, da si končam trpljenje, šajtergo pa, da me zapeljejo na gnoj.”

Zatorej križ ali revolver? Človek voli!

In tretjič te vprašam, ali se zavedaš, kaj imaš v križu, ki ga nosiš s seboj čez Atlantik življenja? Poglej vase. V sebi boš našel drobno stvar. Ta

Glavni oltar
v cerkvi

sv. Jurija,
So. Chicago.

drobna stvar pa nikoli ne miruje, nikoli ne počiva, temveč kljuje, hoče in želi. Po čemu kljuje in kaj želi? Zato kljuje, ker ji je pisano: nemirna boš, dokler ne najdeš počitka v Bogu. To je naše srce. In to srce želi biti polno Boga. Polno hoče biti Boga, ker je brez Boga tako neskončno prazno. Tako lepo je zapisal slovenski govornik Dr. Opeka o tem našem srcu:

“Naše srce je brez Boga resnično prazno, tako prazno . . . Vse minljivosti, vse dobrine sveta ga ne morejo napolniti. Zakaj na vsem svetu ni nič bolj neizmernega, nego je srce človekovo. To je eden pečatov bogopodobnosti, ki ga je utisnil Bog vsakemu človeku, ko ga je ustvaril: dal mu je neizmerno srce, nenasitljive želje, brezkončno hrepenenje, neumrljivo upanje, ljubezen do tega, kar je največje, najpopolnejše, najvišje . . . Rekel je človeku: vse, kar je krog tebe, je zate, ti pa si samo zame, zato

mora biti nedogledno brezdnno tvoje srce. Kakor sem poglobil globino oceana, da zbira v sebi vse vode, kakor sem raztegnil na brezkonec vse daljave neba, da morejo obseči svetove, ki se vrte nad tvojo glavo, tako sem naredil tvoje srce globlje in večje, da more kedaj obseči in v srečni posesti obdržati Boga. Zato bo tvoje srce lačno, dokler ga jaz ne naživim; zato bo tvoje srce prazno, dokler ga jaz ne napolnim, in trpinčeno bo od neutolažljive žeje, dokler se jaz ne bom razlil vanj kakor neizmerni veletok . . .”

Ali more kristjan, ki se vsega tega zaveda, zavoziti v napačno smer, ali mu more roka uiti na zavoro greha, čigar posledica bi bila večna smrt v globinah, ali ga more varati oko? Ne, samo križ more zjasniti oko, samo križ mu more ojačiti roko in srce.

Križ in vera.

Delež nevere je revolver, šajterga, pa gnojišče.

Rev. Janez Pucelj:

MOJZESA IMAJO IN PREROKE!

Luk. XVI. 29.

Zaklical bogatin je iz globoke
teme: "Daj Lazarja v očetov hram,
mi pošlji, oče Abraham, z visoke
jasnine; bratov, glej, še pet imam,

da pouči nevedne jih otroke!"
Pa iz nebes odvrne Abraham:
"Saj Mojzesa imajo in preroke!
Če teh ne slušajo, bi tudi sam

zaman budil jim Lazar mrtvo vero." —
Kaj čudežev zahtevate in znamenj?!
Saj vstal je Lazar! Toda farizej —

kaj morda v duši je zatrl nevero,
kaj omečilo se je srce-kamen,
kaj ni se bolj zakrknilo kot prej?!

Rev. P. Evstahij:

NA VRTU.

Ti daješ sijati svojemu soncu . . .
Tudi name lije žarke ljubeznive,
drobne marjetice gledajo
radostno vanje . . .
O zahvaljen bodi, dobri Bog!
Tvoje mogočne in nežne stvari
služijo meni . . .
Ali vseeno bojim se, če mislim
nate, Vsevedni — vse je jasno tvojim očem,
sodbe globoke tvoje so, Stvarnik!
Ali očiščena duša je moja? Ne vem!
Ali ožarja ljubezen jo tvoja? . . .
Ti daješ sijati svojemu soncu . . .

Milost nebeška, glej, cenim,
vekomaj v tebi žari,
vekomaj v tebi kipi,
milost nebeško, glej, cenim!
Sonce, o Sonce najvišje lepote!
Skromna marjetica duša je moja,
žarkov si tvojih želi! —

Obisk pri vzhodnih patriarhih.

O. Stanko Marija Aljančič, O.F.M.

D časa do časa prireja papeški Vzhodni Institut v Rimu, ustanovljen od velikega papeža Benedikta XV. za proučevanje vzhodnega bogoslovja in vseh vprašanj, ki tičejo medsebojno razmerje vzhodne in zapadne cerkve, javna predavanja (konference), na katerih profesorji Instituta razpravljajo o različnih bogoslovnih, pa tudi sodobno cerkveno-političnih in socialnih vprašanjih vzhodne cerkve. Konference so za tukajšnji učeni svet dogodek svoje vrste. Podajane v različnih jezikih, — dosedaj v francoskem, nemškem, italijanskem in španskem jeziku, — odgovarjajoče narodnosti, kateri pripada predavajoči profesor, zadoščujejo kulturnim potrebam raznih rimskih narodnostnih kolonij na polju orientalistike, in z druge strani tvorijo med temi skupno vez pod patronanco jezika diplomatov, francoščine.

Vrsto konferenc je letos otvoril predsednik Vzhodnega Instituta, kakor celi evropski javnosti, tako še posebno Slovencem v domovini od zadnjega kongresa za vzhodno bogoslovje v Ljubljani dobro znani Msgr. Mihael d'Herbigny, naslovni škof ilionski. V Rimu ga štejejo med prve strokovnjake. Je duhovit govornik, poln pristnega francoskega espija, globok teolog in tudi nenavadno darovit pisatelj. Spisal je že več del o unionističnem vprašanju, zlasti z ozirom na razmere v Rusiji, ki so izšla v francoskem jeziku v publikacijah Vzhodnega Instituta "Orientalia Christiana" in v reviji "Etudes" v Parizu. Njegovo veliko bogoslovno delo "Theologica de Ecclesia" se pravkar tiska že v drugi izdaji. Bil je trikrat v Rusiji, v dobi od oktobra 1925 do Velikonoči 1927, in je tako imel priliko upoznati tamošnje verske razmere. Njegova predavanja in spisi o teh potovanjih, karakterizacija celotne versko-socialne situacije v ogromni državi pod boljševisko vlado in opis osebnih spominov pri srečanju z različnimi vodilnimi cerkvenimi dostojanstveniki in državnimi oblastmi, so vzbudila pozornost po celi Evropi. Saj so bila izraz neposrednih vtisov, ki so jih na dušno visoko naobraženega Francoza naredile zapadnemu evropskemu svetu docela nepojmljive nove ruske socialno-politiške razmere. Nerazumljivo je zato, da so bile njegove konference v Rimu vedno obiskane od elite tukajšnjega občinstva, ki je veliko avlo Bibličnega Instituta že celo uro pred začetkom napolnilo do zadnjega kotička.

Slično se je zgodilo pri prvem letošnjem predavanju, kateremu je škof d'Herbigny v prej naznanjenih objavah dal naslov: "Obisk pri vzhodnih patriarhih." — Predavatelj je vodil svoje poslušavce

v poldrugournem govoru najprej na velehradski kongres, kamor je bil odšel julija l. l., od tam v Rumunijo, Bolgarijo, Turčijo (Carigrad), Sirijo (Damask), Palestino (Jeruzalem) in Egipt (Aleksandrijo). Bil je tudi na Sveti Gori Athos, znani meniški republiki. Z živo zgovornostjo je orisal osebnosti vzhodnih cerkvenih dostojanstvenikov, katere je na svojem potovanju obiskal, pojasnil razna njihova mnenja z ozirom na vprašanje zedinjenja vzhodne cerkve z našo cerkvijo in vmes vpletal humoristične anekdote, ki so že tako zajemljivo predavanje naredile še bolj živahno.

"Brez kakoršnekoli misije, ne uradne, ne pol-uradne," je začel Mons. D'Herbigny konferenco, "sem šel na pot dobesedno samo zato, da se poučim." Pot ga je vodila najprej na Velehrad preko Dunaja, kjer je ravno izbruhnila revolucija; po končanih nemirih je mogel srečno nadaljevati pot na unionistični kongres na grobu slovanskega apostola sv. Metoda. Potoval je skupaj s patriarhijskim vikarjem zedinjenih kaldejcev, škofom Petrom Aziz Hoh-om, rodod iz Mosula, ki ima svojo stolico za kaldejske katoliške begunce v Aleksandriji. Potoval je prvič v Evropo in to na velehradski kongres, kjer je pontificiral v svojem veličastnem obredu in imel v lepi latinščini dve konferenci, v katerih je razložil posebno stališče nestorijanskih kaldejcev, ki so, dasi pravi heretiki in v Bizancu sovražni Perziji odrezani od ostalega tedanjega krščanskega sveta, vendarle ohranili prepričanje o resničnosti primata rimskega prestola.

Viharno veselost je med občinstvom zbudila šaljiva anekdota, katere središče je bil predavajoči Msgr. D'Herbigny sam ter že omenjeni kaldejski škof, ki oba nosita brade. Na kolodvoru na Velehradu so prihajajoče goste pričakovali tudi ondotni vaščani, ki so prišlece radovedno ogledovali in si o njih delali svoje opazke. Seveda so morali pri tem priti na vrsto tudi razni geografski problemi. Neki škof iz Egipta — Dežele Sv. Treh Kraljev? — Kje more biti ta Egipt, ta Vzhod? Neki vaščan, ki se je smatral veččaka v teh vprašanjih, je poučeval ostale: "Vsi duhovniki, ki nosijo brade, so Srbi in so prišli na Velehrad, da se zedinijo s katoliško cerkvijo! In predsednik Vzhodnega Instituta je prišel iz Rima. Tudi on je srbski škof, ki je na tem, da se spreobrne! In oni drugi, ki je prišel iz Egipta? Tudi on je pravi Srb, kajti Egipt je srbska kolonija . . ."

V Rumuniji je predavatelj našel cel narod brez razlike veroizpovedi v globoki žalosti za pokojnim kraljem Ferdinandom, ki je bil, kar se splošno malo

ve, katoličan in je kot tak tudi umrl. Katoličani kakor pravoslavni iskreno žalujejo za njim.

Govornik je nato naštel in opisal sedeže rumunskih kat. škofij bizantinskega obreda v Transilvaniji (Ardealu) ter podrobneje opisal svoj obisk pri kat. metropolitu v Blaj-u, Msgr. Suci. Našel ga je v postelji; po trikratni zapovrstni amputaciji so mu zdravniki morali odvzeti celo nogo. Metropolit mu je pokazal pravkar iz tiskarne dospeli 2. zv. nove izdaje svojega dela "Theologia fundamentalis", kamor je vstavil poseben oddel, v katerem dokazuje, da so bili Rumunu od začetka dolgo združeni z rimsko-katoliško Cerkvijo, od katere so se ločili šele, ko so pod tujim jarmom zgubili svojo narodno neodvisnost in svoj liturgični jezik. Ohranili pa so edinost z Rimom in jezik v Transilvaniji. Iz Blaja in podrejenih škofij je izšel prepoved nove Rumunije.

Rumunskega patriarha in člana regentskega sveta Mirona Kristea je Msgr. D'Herbigny obiskal v

diramo za duhovniški stan, ker uživamo zato državne štipendije. Prosimo, da se spremeni naš učni načrt in se pri ustanovah ne govori več o bogoslovnih študijah, temveč o študijah sploh, da bomo tako mogli pohajati laiška predavanja. — In morda, pristavlja patriarh, bi bilo najbolje, da se jim ugodi. Drugače bodo samo pomnožili vrste adventistov, metodistov, salutistov in drugih protestantskih sekt, ki razpolagajo z ogromnimi denarnimi sredstvi, s katerimi duše naravnost kupujejo! Računa se, da morejo z dohodki kriti izdatke v višini 40 milijonov dolarjev. Patriarh se je izrekel za misel, pošiljati bogoslovce v Francijo na katoliške univerze, kjer bi si mogli pridobiti potrebnega znanja in si ohraniti trdno vero, da bi tako postali dobri duhovniki. Katoliški krogi bi pa morali ukreniti pri fakultetah vse potrebno, da bogoslovci po končanih študijah dobe diplome, brez katerih se ne morejo vrniti!

Oficielni obisk je bil končan in škof D'Herbigny

spremljavo latinskega nadškofa v Bukareštu Msgr. Cisar-a v patriarški palači. Šele 52 let star, ima že bele lase in brado. Ponižna, skromna in zelo ljubezniva osebnost. Konverzacija se je vršila v nemškem jeziku, katerega patriarh poleg drugih jezikov zlasti dobro obvlada. Bridko je tožil patriarh o obupnih razmerah med rumunskim klerom, o katerih je že prej javno govoril tudi v senatu. Pravoslavni kler je prežet racionalističnih, materialističnih in celo ateističnih idej, katere je prinesel iz nemških protestantskih vseučilišč. Večina pa je brez prave bogoslovne izobrazbe, brez pobožnosti, brez morale in dostikrat celo brez — vere! Zato je razumljivo, da so religiozne in moralne razmere v zemlji na tako nizki stopnji. Patriarh je navedel za primer prošnjo, katero je prejel od skupine bogoslovcev, ki študirajo z drž. štipendijami: Mi smo vsi ateisti, pišejo bogoslovci, toda smo prisiljeni, da štu-

se je hotel posloviti, toda patriarh ga je zadržal z izredno ljubeznivostjo in nadaljeval razgovor, ki je dobil že intimen značaj.

Patriarh je opisal svojo karijero: iz hieromona-ha je postal arhimandrit, nato arhierej (škof), metropolit, patriarh cele rumunske cerkve in v zadnjem času tudi soregent. Rumunska cerkev je sprejela gregorijanski koledar, toda narod in kler sta novi uvedbi nasprotna; enako na Grškem. V Atenah so n. pr. nasprotniki koledarja napadli metropolita in mu v zasmeh odrezali brado, češ, da je postal katolik; v Bukareštu pa je neki menih, ki je prišel z Mons Athosa, med službo božjo zlezal na ambon (prižnico) in od tam izjavil, da je uvedba novega koledarja — herezija!

Pogovor je prišel na celibat in ženitev klera. Pravoslavna duhovščina ima toliko dela in skrbi z last-

no družino, da vsled tega dušno pastirstvo zelo trpi. Patriarh je tu omenil šaljivo anekdoto:

Nekega dne se mu predstavi častnik in prosi, da bi podelil njegovemu očetu, svečeniku, privilegij, da sme nositi rdeči pas. Na vprašanje zakaj, odgovori častnik: "Ker je moj oče." — "To ni zadosten razlog," meni patriarh; "treba je, da je kaj naredil za cerkev." — "O," odvrne oni, "on je imel osemindvajset otrok in vse od ene matere, saj veste, da se svečeniki ne morejo še enkrat poročiti!" — "Da," pravi nato smeje se patriarh, "toda potem zasluži rdeči pas — vaša mati!"

Zelo je pohvalil patriarh katoliški kler v Transilvaniji, njegovo visoko moralno stopinjo, izobrazbo in globoki verski duh, ki vlada med njim. Enako priznalno se je izrazil o katoliških Rumunih in njihovi delavnosti ter organizaciji. Manjka le kapitala, katerega so pospravili Turki in pa — grški škofje. Na račun teh so padle od strani patriarha tako ostre besede, da jih ni zapisati.

V začetku avgusta je predsednik Vzh. Instituta dospel v **Bolgarijo**. V Sofiji se je sešel z apost. vizitom. Roncallijem ter obema bolgarskima škofoma Cirilom Kurtevom (bizant. obr.) in Vincencijem Pejvovom (lat. obr.) iz Plovdiva. Pravoslavni hierarhi so se tačas vsi nahajali na počitnicah in zato ni mogel govoriti z nikomur. Pravoslavni metropolit Stefan se je pa nahajal na konefrenca za zedinjenje cerkav v Lozani, kjer je nastopil proti protestant-

skim idejam anglikanskih in ameriških škofov.

Dolg razgovor je imel Msgr. D'Herbigny s pravoslavnim **grškim patriarhom Bazilijem III. v Carigradu**. Častitljivi 82letni starček, vladika približno 600,000 vernikov v turški državi, ga je sprejel v stari patriarški palači v Fanarju. Križ in panagija krasita njegove prsi. Zahvalil se je v nemškem jeziku za pomoč papeževo vzhodnim kristjanom ter izrazil svoje veselje nad ustanovitvijo Vzhodnega Instituta v Rimu. Tudi on s strahom gleda naraščajoče brezverstvo in brezbožnost med svojimi verniki. Izročil je Msgr. D'Herbignyu priporočilno pismo na menihe na Sv. Gori Athos, drugi dan mu je pa poslal svojo sliko z lastnoročno dedikacijo.

Enako prisrčen je bil obisk pri mladem **armensko-gregorijanskem patriarhu Mezrop Narojanu**, ki je izrazil iskreno željo po skupnem delovanju armenskega naroda z veliko katoliško Cerkvijo v eni krščanski Cerkvi.

V **Jeruzalemu** je škof D'Herbigny obiskal tudi **ondotnega armensko-gregorijanskega patriarha**, ki je ob tej priliki ponovno izjavil svojo hvaležnost papežu za ljubezen, izkazano preganjanim Armencem. Pokazal mu je lastnoročno papeževo zahvalno pismo za dragoceni književni dar več rokopisov, katere so armenski begunci rešili pred Turki, in katere je patriarh poklonil vatikanski knjižnici.

(Dalje prih.)

Ob desetletnici angleške vlade v Palestini.

Naslednje misli posnamemo iz dobro poučenega vira "Križarski koledar", ki ga izdajajo štirikrat na leto frančiškani komisarijata Svete Dežele v Washingtonu, D. C.:

Letos je minulo deset let, ko so Angleži osvobodili Jeruzalem. Znano je, da so bili Turki gospodarji v Palestini in sicer od propada latinskega kraljestva. Ta desetletnica osvoboditve daje povod k raznim vprašanjem, osobito, kakšne so sedanje razmere v Palestini pod angleško upravo.

Priznati moramo, da se je stanje Svete Dežele zelo izboljšalo, če pomislimo, kako je bilo tam pred vojno. Izdatno se je poskrbelo za javno varnost, za promet, za zdravstvo in za poduk mladine. V tem oziru vsa čast angleški upravi.

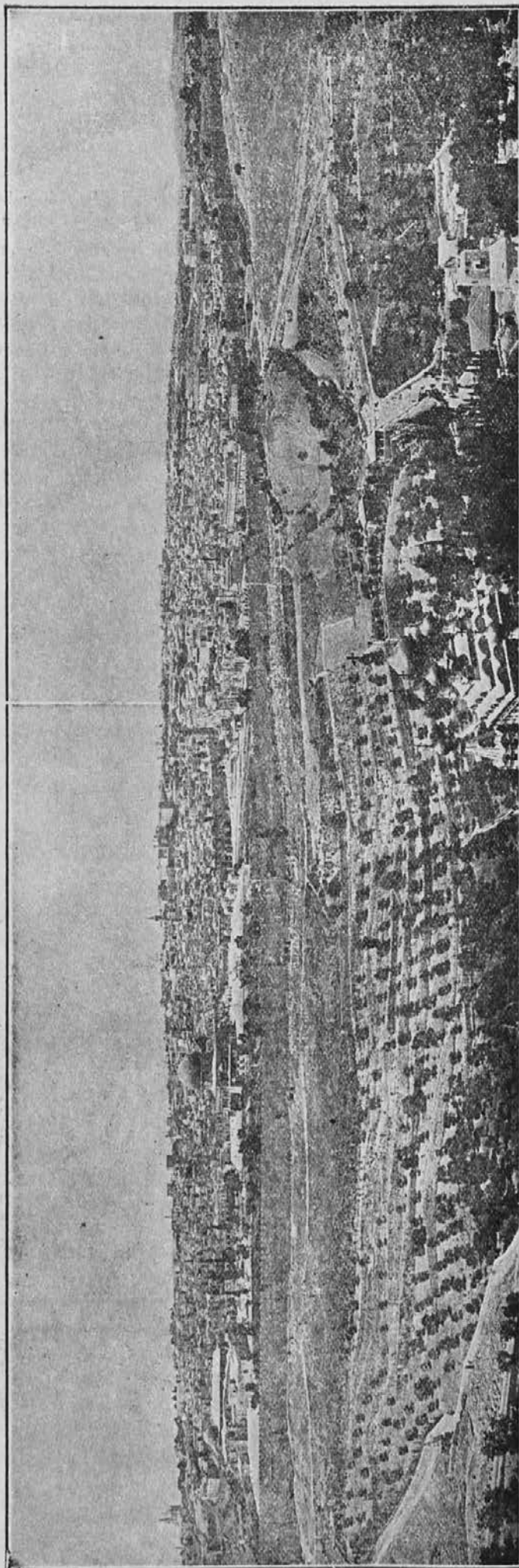
Vrhovni angleški komisar, lord Plumer, je po izreku škofa Keana "mož takta in vsem enako pravičen". Od takega moža se more pričakovati pač samo dobro za povoljni prospek Palestine v prihodnjem desetletju.

Kakor rečeno, je angleška uprava v Palestini zelo izboljšala zadeve javne varnosti in prometa; toda vprašanje glede svetih krajev se ni približalo niti korak k svoji rešitvi. Sveti kraji so še danes in ostanejo i nadalje vzrok prepиров med frančiškani, zastopniki svete Cerkve in krivoverskimi ločinami v Palestini.

Po izjavi nekega odličnega angleškega frančiškana, ki je preživel veliko let v službi Svete Dežele, so bili kristjani veseli, ker so Angleži osvobodili Jeruzalem; pa preteklo je deset let angleške vlade in upanje katoličanov se ni izpolnilo niti v eni sami reči. Priznati se sicer mora angleški upravi v Palestini, da je veliko storila za red, mir in javno varstvo; toda vedno bo ostal madež na njej, če bi Turki še nadalje imeli božji grob v svoji oblasti. Pač je sramotno, da morajo kristjani moledovati in plačevati za dohod k božjemu grobu v času, ko vihra zastava "krščanskega" naroda v rojstni deželi Zveličarja sveta.

Upamo pa trdno, da bo angleška vlada kot zastopnica zapadnih krščanskih narodov priznala njih pravične zahteve do svetih krajev in jih izročila frančiškanom, zastopnikom svete stolice in uradnim varuhom božjega groba, kakor tudi vseh ostalih svetih krajev v Palestini in sicer tako, da se ne bodo več vtikali v njih pravice krivoverci in Turki. Sinovi sv. Frančiška že sedem sto let varujejo in branijo svete kraje z neizrečenimi žrtvami. Mnogi izmed njih so dali za te kraje kri in življenje, ko so jih krivično napadli razkolniki in pogani.

—P. Benigen.

Pogled na sveto mesto Jeruzalem.

Glasovi od Marije Pomagaj.

P. Benigen.

O pomladi.

Nenavadno pomlad smo imeli letos. Koncem marca, zlasti zadnjo nedeljo tega meseca, je nenekrat pritisnila silna vročina. V senci je kazal toplomer 70° vročine. Po opravljeni dvojni službi božji v Lemontu sem šel peš domov. Je samo dve majli hoda. Ker jako rad hodim peš, nisem hotel te prilike opustiti, dasi mi je poljski g. župnik ponudil auto. Prekrasen je bil dan komaj vzbujene pomladi. Kmalu me je segrelo vroče sonce, ker sem šel v habitu in si ogrnil še površnik. Lica so mi žarela in oblival me je pot. Skoraj nepretrgana vrsta avtomobilov me je srečevala in iz vsakega so me veselo pozdravljali izletniki. Prišedši domov, je bilo pred cerkvijo več avtov in stopim v cerkev k večernicam, vidim lepo število romarjev. Kako radi prihajajo k Mariji Pomagaj na ameriške Brezje, kadar je kolikaj lepo vreme!

Pa kakšna izpremema! V ponedeljek po tihi nedelji smo dobili sneg. Ta nagla in tolika izpremema je v Ameriki. Sneg je sicer skopnil, a mraz je ostal. Na veliko nedeljo je padlo še več snega. Lanski Božič tako mil in brez snega bi delal čast letošnji Veliki noči.

Ptice selivke so v marcu veselelo prepevale, pa presenečene vsled snega in mraza so zopet odletele. Vsa narava je nekako obstala. In to je bila sreča za farmarje. Če bi namreč sadno drevje odgnalo, bi bilo ukončano cvetje in sadje. April je pa pridržal prezgodnjo pomlad in tako ohranil sad zemlje. Bil je res ves

mesec mrzel, slana je bila vsako jutro. Tako se je le polagoma vzbujala narava, sebi in nam v korist. Naši bratje farmarji so preorali veliko njivo na griču in posejali oves. Čistili so farmo, da bo lepše rastle in imela živina dobro pašo. Trnja je namreč še obilo. Pa kako korenito so ga pospravili iz nekaterih oddelkov. Podobno kakor rujejo zlasti otročičem zobe. Pri vznožju grma so ovili verigo in konja sta potegnili grm s koreninami iz zemlje.

Francišskani na amer. Brezjah šli volit.

Ker je nas v samostanu več ameriških državljanov, smo kot taki šli volit v naš distrikt. Prvič so bile občinske volitve v Lemontu dne 3. aprila in drugič pa primarne dne 10. aprila. Obakrat so prišli po nas z dvema automa in nas peljali na volišče, kjer smo izpolnili svojo državljansko dolžnost.

Naš novi kandidat.

V naši redovni družini na ameriških Brezjah smo zelo pogrešali brata krojača. Pri toliki družini je pač neobhodno potreben. Oglasil se je pred tedni tak prosilec Mr. Vincenc Ciganič, ki bi rad vstopil v naš red kot brat lajik in krojač. Po daljšem premisleku je prišel k nam dne 18. aprila. Veseli smo bili, ker takega smo potrebovali. Dobil je veliko sobo krojačnico in pričel svoje delo. Daj mu Bog stanovitnosti v svojem poklicu, ker sebi in nam bo v veliko korist.

Posvečenje naših klerikov.

V zadnji številki Ave Maria je bilo javljeno, kateri naši kleriki bodo posvečeni v mašnike tretjo

nedeljo po Veliki noči, 29. aprila, v samostanski cerkvi Svetega Duha misijonarjev Besede božje v Techny, Ill. Z našimi tremi kleriki bodo obenem posvečeni v mašnike tudi sedmeri njihovi kleriki, eden pa prejme višji red diakonata. Na to prevažno svečanost so se pripravljali s šestdnevnimi duhovnimi vajami. V soboto popoldne, dne 28. aprila, smo se odpeljali v Chicago, in odondot nas je Mr. Šonta peljal s svojim autom k misijonarjem v Techny. K ordinaciji so prišli tudi stariši p. Edvarda Gabrenja iz Clevelanda, mati in sestra p. Bonaventure Sovinsky iz Buffalo in brat p. Benedikta Hoge, Fr. Tomaž Hoge iz Pulaski, Wis. V 40 minutah smo dospeli v prijazni Techny, dasi je bila velikanska "trafika" po chicaških ulicah, ki je ovirala vožnjo.

Ljubeznivo so nas sprejeli v samostanu in vsakemu odkazali sobo za prenočišče. Ženske so pa dobile prostor v velikem samostanskem gostišču tik cerkve. — Eden sobratov nam je razkazal veličastno cerkev Svetega Duha in ogromen samostan, kjer je sedež predstojnika okrajine p. provincijala. V samostanu imajo kolegij z 108 dijaki, ki se pripravljajo za misijonski poklic; modroslovje s 83 in bogoslovje s 55 bogoslovci. Patrov je 35 in kakor mi je povedal p. rektor, "danes nas je samo pet doma, samo v Chicago sem jih poslal 26 v pomoč gospodom župnikom." Bratov lajikov in postulantov je pa blizo 100. Imajo najmoderneje urejeno tiskarno, vodijo jo sami redovniki, ki izdajajo več meseč-

nikov. Poleg tega pa velikansko farmo, zopet popolnoma v redovniški upravi. Več samostanov imajo v Ameriki; ta je njih glavni samostan, odkoder pošiljajo misijonarje v vse dele sveta.

Tu je naš bivši pomožni škof E. F. Hoban hotel imeti svoje zadnje službeno opravilo in posvetiti deset klerikov v mašnike.

Nedelja, tako zaželjeni dan mašniškega posvečenja, je napočila. Zgodaj sem opravil sv. mašo in vsi kleriki so na to ponovili skupaj obrede mašniškega posvečenja. Ljudje so prihajali vedno bolj, vrsta avtomobilov je bila čedalje večja in ob 9. je bila velika cerkev polna vernikov. Dospelo je od blizu in daleč tudi več duhovnikov, pri posvečenju nas je bilo osemnajst. Ob tričetrt na deveto uro se pripeljejo škof Hoban s svojim kaplanom, šofer avtomobila so vedno sami. Točno ob 9. uri smo se podali v dolgem sprevedu iz samostana v cerkev. Škof prično sv. mašo, med katero so najprej podelili enemu kleriku red dijakonata. Na to pa deset klerikom zakrament sv. mašniškega posvečenja. Prelepi in vzvišeni so ti obredi, vse se je zvršilo z veliko točnostjo in spodbudnostjo. V Ave Mariji natisnjene tri slike predočujejo te obrede in sicer v začetku, v sredi in na koncu posvečenja.

Tako so ti novomašniki dosegli svoj cilj, po katerem so tako dolgo hrepeneli in na katerega so se pripravljali toliko let. Naj jih ljubi Bog ohrani v svojem vzvišenem stanu in podpira s svojo milostjo, da bodo mogli uspešno delati v vinogradu Gospodovem za večjo čast božjo in zveličanje duš!

O mašniškem stanu.

Pri tej priliki naj omenim vsaj ob kratkem o mašniškem stanu. Iz tega boš, dragi bravec, spoznal njegovo vzvišenost in kako hoče Bog sam, da verniki spoštujejo svoje duhovnike, jih ubogajo in za nje molijo. To je ravno po-

Obredi v začetku mašniškega posvečenja.

trebno naše rojake spomniti, ker veliko se je grešilo proti duhovnikom v tukajšnjih slovenskih časniki, ki so tako podlo pisali o njih, da bi jim vzeli spoštovanje pri našem ljudstvu. S tem so žalili ti brezverci ne samo duhovnike, temveč Boga samega, ki je rekel apostolom: "Kdor vas posluša, mene posluša, in kdor vas zaničuje, mene zaničuje; kdor pa mene, zaničuje tistega, ki me je poslal."

Znano je, ko je onih deset gobavih prosilo našega Zveličarja: Jezus, učenik, usmili se nas, jim je rekel: "Pojdite in pokažite se duhovnikom." Tako čast je naš Zveličar izkazoval duhovnikom stare zaveze, da je gobavce poslal k njim, čeravno oni niso nikakor mogli očistiti gobavih. Duhovnik je samo potrdil ozdravljenje in opravil v zahvalo predpisano daritev.

Kakšno čast zaslužijo šele duhovniki nove zaveze, ki so po mašniškem posvečenju prejeli od Boga oblast ne samo očistiti duše gob grehov, temveč so prejeli še večje oblasti.

Da je mašniški stan svet in od

Boga samega postavljeni stan nam dokazuje sveto pismo stare in nove zaveze ter nam potrjuje ustno izročilo. Bog sam je naročil Mojzesu, da naj izbere svojega brata Arona in njegove sinove in jim da natanko predpisano mašniško obleko, da bodo opravljali službo božjo in molili za ljudi, zato so bili posvečeni po raznih obredih, ki so natančno opisani v Mojzesovih knjigah. Poleg duhovnikov stare zaveze, je Bog določil tudi levite za manjše duhovniške službe v templju. Ti so bili iz rodu Levijevega in niso dobili nič posestva kot drugi rodovi, temveč so živeli od darov in desetine, kakor je o tem popisano v četrti Mojzesovi knjigi.

Duhovski stan v stari zavezi pa je bil samo predpodoba pravega duhovniškega stanu v novi zavezi. Naš Zveličar ni odpravil duhovskega stanu, temveč ga je spopolnil, ker ni prišel odpraviti, marveč izpopolniti postavbo. Zato je izbral dvanajst apostolov in dvainsedemdeset učencev izmed ljudstva, predno je pričel očitno učiti. Njim je govoril: "Niste vi mene izvolili, ampak jaz sem vas

izvolil in vas postavil, da pojdete in obrodite sad in vaš sad ostane." Dal jim je oblast vladati v Cerkvi in odpuščati grehe. Zapovedal jim je oznanovati njegov evangelij govoreč: "Pojdite in učite vse narode, krščajte jih v imenu Očeta in Sina in Svetega Duha in učite jih spolnjevati vse, karkoli sem vam zapovedal, in

slednike apostolov do konca sveta. Iz tega je razvidno, da kakor je Bog v stari zavezi izvolil poseben rod za duhovsko službo, tako je Kristus v novi zavezi postavil mašniški stan z raznimi stopnjami, da vlada njegovo Cerkev, da opravlja službo božjo in skrbi za zveličanje ljudi. To isto potrjuje tudi ustno izročilo, namreč

se je prikazal svojim učencem ter jim rekel: "Mir vam bodi! Kakor je Oče mene poslal, tudi jaz vas pošljem." In po teh besedah je vanje dihnil in jim rekel: "Prejmite Svetega Duha; katerim grehe odpustite, so jim odpuščeni; katerim jih zadržite, so jim zadržani."

Tako je naš božji Zveličar po-

Obredi v sredi

mašniškega posvečenja.

glejte, jaz sem z vami vse dni do konca sveta." S temi besedami je Kristus izročil apostolom trojno oblast, učeniško, duhovsko in pastirsko. Istočasno jim je obljubil svojo pomoč, da bodo mogli trojno oblast izvrševati, kakor jim je naročil. Oboje (ukaz in obljuba za pomoč) velja tudi za vse na-

sveti cerkveni očetje in učeniki.

To oblast pa prejmejo škofje in mašniki pri svojem posvečenju. Zakrament svetega mašniškega posvečenja je postavil Kristus pri zadnji večerji. Ko je izpremenil kruh in vino v svoje Telo in svojo Kri, je rekel: "To delajte v moj spomin." In po svojem vstajenju

stavil Zakrament svetega mašniškega posvečenja, ki se v sveti Cerkvi še vedno deli s poklادنjem škofovih rok, po izročitvi keliha z vinom in kruhom ter po besedah, s katerimi se daje oblast opravljati najsvetejšo daritev nove zaveze s tem, da izpreminjajo kruh in vino v telo in kri

Kristusovo. O tem piše sv. apostol Pavel svojemu učencu Timoteju, da naj vzbudi milost, ki mu je bila dana po pokladanju rok. Iz tega sledi, da je sv. apostol Pavel imel pokladanje škofovih rok za vidno znamenje tega zakramenta. Sveti Tridentinski zbor izreka izobčenje nad vsakim, ki bi se drznil trditi, da zakrament svetega mašniškega posvečenja ni pravi in resnični zakrament, ustanovljen po Jezusu Kristusu; am-

pak samo človeška iznajdba ali gotova oblika, s katero se izvolijo služabniki besede božje in sv. zakramentov.

Mašniki so torej namestniki božji in kot taki zaslužijo čast in spoštovanje vernikov. Oni so delivci božjih skrivnosti, kar presega vsako človeško čast. Na njih ramah je težko breme, celo angelom pretežko, namreč v skrb za neumrjoče duše njim izročeni vernikov. Oni vsak dan darujejo brezmadežno Jagnje božje za

odpuščenje naših grehov. Njim je Kristus izročil zasluženje svoje predrage krvi, s katero očiščujejo duše grehov v zakramentu svete pokore, ako se jih skesano izpovedo.

Spoštuj, dragi bravec, te služabnike božje, moli vsak dan za nje za božjo pomoč v njih težki službi. Zlasti prosi Boga v kvaternih tednih, da bi poslal pobožne in goreče mašnike v svoj vinograd.

—
 "Tu es sacerdos
 in aeternum
 —

—
 secundum ordinem
 Melchisedech."
 —

Iz našega ofisa.

ZAHVALE

Na priprošnje Matere božje, sv. Jožefa, sv. Antona in škofa Slomška nam je presveto Srce Jezusovo pomagalo v veliki stiski. Bodi mu čast in hvala!

Solske sestre, Chicago, Ill.

Zahvaljujem se Mariji Pomagaj, Srcu Jezusovem in sveti Tereziji Mali Cvetki za uslišano prošnjo. Priporočam se njim še v bodoče za ljubo zdravje v družini. Priloženo pošiljam \$5.00 za lučke in dar.

Antonia Gradišnik, Milwaukee, Wis.

Naš otrok je nevarno zbolel. Priporočili smo ga Mariji Pomagaj v Lemontu in na njeno prošnjo je ozdravel. Prosimo, priobčite to v Ave Mariji, da smo bili nepričakovano uslišani. V znak hvaležnosti poklanjamo dar \$5.00.

Družina Kolman, Willow Springs, Ill.

Javno se zahvaljujem Mariji Pomagaj za uslišano prošnjo. Bili smo bolni jaz, mož in štiri otroci, a smo na Marijino priprošnje zopet vsi ozdraveli. Bodi ji čast in hvala!

Nadalje se še zahvaljujem sv. Jožefu za uslišano prošnjo na potovanju. Priloveno pošiljam \$5.00 v dar Mariji Pomagaj.

Franciška Glavič, Thompson, Ohio.

Prav lepo se zahvaljujem Mariji Pomagaj za uslišano prošnjo v važni zadevi. Res kdor se z zaupanjem k njej zateče ni osramočen.

Agnes Arko, Elcor, Minn.

Lepo se zahvaljujem Mariji Pomagaj, sv. Jožefu, sv. Tereziji, sv. Ani in svetu Antonu, za uslišano prošnjo. Priloveno pošiljam \$2.00 v dar.

Marjeta Svete, Forest City, Pa.

Javno se zahvaljujem Mariji Devici, naši Pomočnici in sv. Jožefu za uslišano prošnjo. Moj mož se je moral podvreči nevarni operaciji in na njuno priprošnje jo je srečno prestal.

Antonija Ferlan, Cokedale, Colo.

Prav lepo se zahvaljujem Mariji Pomagaj in vsem priprošnikom za uslišano prošnjo.

Eliz. Komin, Cleveland, Ohio.

Javno se zahvaljuje sestra Lavoslava, ki je bila na priprošnje Male Cvetke — sv. Terezije in škofa Slomška rešena smrtne nevarnosti.

Solske sestre, Sheboygan, Wis.

DAROVİ V BLAGU.

Mrs. Bambich iz Fredema, Kansas darovala ponovno 6 rožnih sadik.

Darovi za cerkev in šmarnice pri Mariji Pomagaj:

Veronika M. Rojko \$1, Frances Kastelc \$1, Franciška Skulj \$1, Anton Prijatelj \$3, Max Omerzel \$2, Henry Kolman \$1, Mary Hoge \$5, Mary Božič \$1, Josepina Markovich \$1, Joseph Agnič 50c, Jennie Petkovšek \$1, Marie Puxer \$1, Jernej Sterle \$1, Helen Stuts \$1, Math. Kremesec \$1, Mary Petek \$1, Franciška Glavič \$4, France Obreza \$1, Terezija Gregorka 25c, Frank Kiber \$3, Katharina ujdnic \$5, Mrs. J. Zagar \$3,

Mary Planinšek \$1, Neimen., Rock Springs \$1, F. Suška \$1, Frances Kostelc \$1, Steve Petek 50c, F. Zerovnik \$1, Ivanka Koželj \$1, Margareta Zaletel \$1, Mrs. E. yerbec \$1, Math. Flajnik \$1, Mary Krakar \$1, J. Meglen \$1, Louis Pugel \$2, Katarina 25c, Anton Kranc \$1, Jakob Šega \$5, Frank Zabukovec \$3, Zora Cerjanec \$1, Joseph Ravšel \$2.15, F. Verhovec \$2, John Kern \$1, Josie Cimperman \$1, Martin Shichfrer \$2, M. Sebat \$2, M. Zatz \$1, Mrs. N. H., Pueblo, \$2, A. Lazar \$2, Andrew Tomec \$1, Helen Bicek \$1, Anna Schutte 50c, Ana Koren \$2, Jennie Artach \$1, Agnes Jordan \$1, Fanie Pirc \$1, Neimen, Maspeth, N. Y. \$2, Anna Brula \$1, M. Straus \$1, N. Požun \$1, Josephine Gosenca \$1, Josephine Bučinski \$1, Frank Gabriel \$1, Joseph Golek \$5, Ana, Leo Dobesek \$5, Mihael Horsky \$5, Frank Novak 50c, Johana Kastelc \$1, Mary Swan \$1, Mary Krulc \$2, oJhn Grivar \$2, Josephine Bernoš \$2, Josephine Hochevar \$5, Mrs. in Mr. Filak \$1, Mary ajzbec \$2, Margareth Mestick \$1, M. Hitti \$1, Margareta Petrovčih \$10.

Za kolegij so darovali:

Neimen., Joliet \$40.00, Ana Klenich 50c, Neimen. \$2, Johan Krek \$1, Anna Shutte \$1, Steve Rauh 50c, Math Zugel \$1.

Člani Apostolata so postali:

Joseph Svigel \$2, Frank Hočevar \$2, Anton Bouban \$10, Frances Kolst \$1, Jožefa Marčić \$10, Josefa Lesjak \$1, Ana Smajdek \$10, Mary Lovšin \$10, Katarina Vovk \$10, Anton Gerbec \$2, Marija Mikula \$10, Ivan, Bara in George Lavrich \$30, Mary Barle \$10, Jožef Zelko \$2, Josephine Zelko \$2, Joseph Opara \$1, Mary Hočevar \$2, Mary Brus \$10, Getrude Snekenpurgur \$10, Mary Lazar \$10, za Louis Novak Mary Novak, Ana Golič, Jakob Golič, Joe Zakrajšek, Janez Golič, Pavlina Golič \$5, Mary Ulle \$1.50, Mary Božičevih \$10.

Za lučke pri Mariji Pomagaj in sv. Tereziji so poslali:

Zerdina Novak \$1, Bogomil Rittlop \$2, Veronika M. Rojko 50c, Frances Tomsha 50c, Math. Kremesec \$2, Anna Lambert 30c, Helen Moren \$2, Mary Brodnik \$1, Rosie Nemanich \$1.25, Franciška Russl \$1, Neimen., Brooklyn \$1, Katarina Kravec \$1, J. Cerček 50c, Jakob Dolinar \$1, Anna Plemel 40c, Mary Gyura \$1, Fany Verbays 50c, Math Tomsha 25c, M. Zmajč \$1, Mary Polanšek \$1, Agnes Zakrajšek \$1, Jernej Pirc \$2, Frank Smole \$1, Jos. Dreščik \$1, Josepha Lesjak \$1, J. Klepac \$1, Anna Elenich \$1, Anna Smajdek \$1, Mrs. Jos. Fajfar \$1, Uršula Ivšek \$1, Barbara Globočnik 50c, Agnes Arko \$1, Neimen. (2), Bridgeport \$1, J. Kastelic \$1, Mare Tomec \$3, Elise Fallmaier \$1, Frances Zakrajšek \$1, Frances Levstik \$1, Jos. Zupančič \$5, Mary Petek \$1, Andrew Legat \$1, J. Cerček \$1, Barbara Kolbezen 25c, Pavel Osredkar 25c, Lgnac Fink \$1, Mary Klobučar \$1.50,

Frank Kiber \$1, Mary Betchi \$1, Jera Mochivnik \$1, Mary Planinšek \$1, Pavel Mikula \$1, Veronika M. Rojko \$1.50, Louis Nechimer 50c, Jakob Lousin \$2, Neimen., Rocksprings, Wyo. \$1, Jennie Odlarek \$2, Frank Babich \$1, Anna Bluth \$1, Steve Petek \$1, Mary Gaspich \$1, Mary Sluga \$1, Marija Morgal \$1, Mrs. E. Gerbec 50c, Marko Bluth \$1, Barbara Klepec \$1, Anna Blue \$1, Frances Jaklič \$1, Mary Kukai \$1, F. Sapovic \$2, Jakob Subic \$1, Amalija Krulc \$1, Johana Rijavec 50c, Joseph Stimec \$1, Josephine Kmet \$1, Katarina Zagar \$1, Uršula Dorminski 50c, Zerdina Novak \$1, Magda Bokal \$1, Rosie Mance \$1.25, Joseph Ravshel \$1, Mary Vidmar \$5, F. Verhovec \$2, Josie Cimperman \$1, J. Smrekar \$1, Ant. Možina \$1, J. Zakubovec \$1, Mrs. J. Plemel 50c, A. Lazar \$1, Anton in Ana Stih \$10, Joe, Kristina, Anna, Frank, Jenie Stih po \$1, Mary Govže \$1, Joe Birabak \$1, John Stimec \$10, Helen Bicek \$5, Anna Schute \$1, Steve Rauch \$1, Frank Jackše \$1, Helen Marčn \$1, Jennie Artach \$1, Julija Vidmar 25c, Maria Kosiček \$1, Agnes Petrich \$1, Neimen., Maspeth, N. Y. \$1, Marko Pluth \$1, Mrs. J. D. Bhtkovich \$5, Rose Mirn 50c, Mary Repeš \$1, Mary Fehce \$1.20, Ignac Groznik \$2, Mary Novak \$1, Julia Maicen \$2, Antonia Gradišnik \$3, Agnes Zokal 1, Karl Kovačič \$1, Frank Gabriel \$1, Joe Golek, \$1, Anton Bahban \$4, Neža Mhšič \$4, Mary Bendey \$3, John Svete \$1, Anna Tansic \$5, Julija Tomažič \$1, Antonija Kozjek \$5, Anna Mencin \$1, Terezija Tavčer \$1, Mrs. Sadly \$2, Mary Toloni \$1, Louis Srebernak \$1, Josephine Bernot \$1, Mary Jazbec \$5, John Prijatelj \$1, Math. Zugel \$5, Magdalena Brišar \$5, Petrovčih Margareta \$5, Mrs. Jalover 50c.

Za list Ave Maria so darovali:

Katie Srhmeller \$1, Frank Urajnar \$1, Anna Breznick \$1, Mary Olivnik \$4, Helen Moren \$10, Frank Okicki \$1, Francis Holst \$1, M. Zmajč \$2, Barbara Globočnik \$1, Franreš Levstik 50c, Johana Varšek \$1, Franciška Glavič \$1, Andrew Pogacar \$1, Frank Kiber 50c, Ivanka Kirn \$1.50, Mrs. E. Gerbec \$1, B. V., Joliet \$1, Marjeta Likar \$1, Neimen., N. Y. \$2, Jernej Futin \$2, Jakob Vrovč 50c, Jernej Sterle \$1, Jerca Podpečnik \$1.50, Anton Kranjc \$1, Pavel Tomec \$1, F. Verhovec \$1, George Nemanich \$5, Anna Grhek \$2, Johana Zaletel \$1, Neimen., Maspeth, N. Y. \$1, Mrs. J. D. Butkovich \$1, Anna P. Domitrovich 50c, Katinka Pavlič \$2, Antonija Gradišnik \$2, Katarina Pristopec 50c, Anna Tansic 3.00, Mrs. Sauly \$1, John Prijatelj 50c.

Za sv. maše so dali:

Mimie Starman \$1, Maria Krulc \$1, Mary Butchar \$1, Katarina Hladnik \$1, Mary Chernich \$1, Joseph Kuhel \$3, Geo in Josephine Hrvatin \$10, Mary Zupančič \$1, Družina Falles \$3, Helen Moren \$2, F. G. T., N. Y. \$3, John Burgstaller \$1, A. Hegler \$1, A. Požun \$1, Neimen.,

Brooklyn \$1, Mrs. J. Cerček \$1, Frančiška Skulj \$1, Margareth McGraw \$5, Mrs. John Poplava \$1, Joseph Beseničar \$2, Marko Dragovan \$1, A. J. Urban \$2, Joseph Motin \$2.50, Anton Prijatelj \$2, Antony Collins \$1, Mrs. Joseph Fajfar \$3, Mary Bovič \$1, Helen Zoze \$1, Anton Ramsey \$5, Elise Fallmaier \$4, Str. Ferdinanda \$3, Helen Stuts \$1, S. Ferdinanda \$2, Mrs. G. Možina \$2, Mrs. J. Fister \$1, Andrew Legat \$1, Johana Varšek \$1,

Katarina Koshak \$2, Louis Spacapan \$1, Mary Vinter \$1, Frank Kiber \$1, Maria Betie \$1, J. C. Bukowtz \$5, Angela Shwab \$2, Mrs. Kusheck \$2, Jakob Zakušovec \$2, Joseph Gregorac \$4, Steve Petek \$2, Mary Berle \$5, Mary Gaspich \$2, Ivanka Kožel \$3, Mrs. E. Gerbec \$1, Marko Bluth \$1.50, B. V., Joliet \$1, Mary Kerč 3.00, Mary Krakar 3.00, Johana Rijavec \$1.50, Josephine Kmet \$1, Katarina Zagar \$1, Magda Bokal \$3, John

Kern \$1, M. Zajc \$1, Anna Lazar \$2, Mary Govže \$1, Joe Berabak \$1, Agnes Jordan \$2, Margareta Jančigaj \$2, Joseph Jordan \$5, Anna Brula \$3, Anna Domitrovich \$1, Josephine Dežutel \$4, Steve Petan \$1, Anna Zokal \$1, Anton Bauban \$1, Mary Musich \$1, Mary Perushek \$1, Mary Bendey \$2, Julija Tomažich \$3, John Glivar \$1, Terezija Tavčer \$1, Šolske sestre \$2, Fanny Grill \$1, Mary Gregorich \$2, Josip Miroslavich \$20.

Tem in vsem našim blagim dobrotnikom naj Gospod Bog povrne z nebeškimi darovi!

LISTNICA UREDNIŠTVA.

V aprilski številki Ave Marije smo se priporočili za podatke iz naselbin. Nekateri so se odzvali, drugi zopet ne. Odzvali so se tudi taki, od katerih nismo pričakovali odziva. Hvala jim! Niso se pa odzvali premnogi, ki bi se morali, če bi jim bila na srcu dobra stvar. Zatorej se to pot ponovno obračamo na vse ameriške Slovence, da bi nam šli na roko in nam poslali zgodovinskih podatkov iz naselbine, v kateri delujejo. S tem ne boste naredili samo Ave Marije bolj zanimive, temveč koristili boste tudi svoji naselbini. In še več! Koristili boste celo naši mladini, ki bo tako imela pred očmi dela svojih večkrat zaničevanih in preziranih roditeljev.

Ob tej priliki prosimo tiste, ki hranijo še stare letnike Ave Marije in koledarja, da bi nam jih odstopili in poslali uredniku Ave Marije. Urednik jih bo hvaležno sprejel kot velikodušni dar in bo darovavce dal natisniti v Ave Mariji. Ravno tako hvaležno bo sprejel vsako knjigo ali knjižico, ki mu bo v pomoč pri pisanju "Odlomkov iz zgodovine slov. naselbin v Ameriki".

Vse sotrudnike prosimo, da nam pošljejo svoje prispevke DO 5. PREJŠNJEGA MESECA. Torej, kdor hoče n. pr., da bo njegov spis v julijski številki, naj ga pošlje že do 5. junija.

VSEBINA JUNIJSKE ŠTEVILKE.

Odlomki iz zgodovine slov. naselbin (III.).....	167	Bela lilija. (Pesem)	180
Govor o kolektah	169	Odmevi z grička Assisi	181
Nenavadno izdajstvo. (Zgodovinski dogodek.)..	170	Kukavica. (Povest)	182
Visoko so božja nebesa! (Pesem)	172	Hrepenenje. (Pesem)	183
Preko Atlantika življenja	173	Križ ali revolver?	184
Ave Marija. (Pesem)	174	Na vrtu. (Pesem)	186
Ob srebrnem studencu. (Povest)	175	Mojzesa imajo in preroke. (Sonet)	186
Naši mladini	179	Obisk pri vzhodnih patriarhih	187
Prička. (Pesem)	180	Ob desetletnici angleške vlade v Palestini	190
		Glasovi od Marije Pomagaj	191